

KarawankenBote

Verlag und Schriftleitung: Klagenfurt, Bismarckring 13, Postfach 115 / Bezugspreis (im voraus zahlbar) monatlich RM 1.— frei Haus (einschließlich RM 0.20 Zustellgebühr)
Abbestellungen der Zeitung für den nachfolgenden Monat werden nur schriftlich und nur bis 25. des laufenden Monats angenommen

Nr. 101.

Krainburg, den 22. Dezember 1943.

3. Jahrgang.

Zopet tolpe v Vzhodni Bosni uničene

Uspešni nemški nasprotni napad pri Nevlu - Borba pri Kirovogradu še traja

Oberkommando der Wehrmacht je dne 20. decembra objavilo:

Proti mostišču pri Kerzonu so Sovjeti tudi včeraj izvajali več brezuspešnih napadov.

Po daljšem presledku so Sovjeti z močnimi silami pehote in oklopnjakov zopet povzeli svoje napade proti mostišču pri Nikopolu in fronti jugozapadno od Dnjeprpetrovska. Odbili smo jih v hudih bojih in zajezili krajevne vdore. Pri uspešnih lastnih nasprotnih napadih južno od Nikopola je prišlo do težkih bojov oklopnjakov. Pri tem je bilo sestreljenih 69 sovražnih oklopnjakov.

Pri Kirovogradu še traja trda borba. Odbili smo Sovjete, ki so imeli težke zgube, in odstrelili številne oklopnjake. Sile lastnih oklopnjakov so predrele neko močno zaporo oklopnjakov in vzele v posest nek važen gorski svet. Samo v področju ene armade je bilo včeraj uničenih 147 sovražnih oklopnjakov.

Pri krajevnih nasprotnih napadih na bojišču pri Korostenu in ob Berezini so naše čete včeraj v naskoku vzele več krajev.

Vzhodno od Vitebska so poskušali Sovjeti po močni pripravi topništva in s pomočjo številnih oklopnjakov predreti našo fronto, odbili smo jih v težkih bojih. Nekaj vdorov smo zajezili. Pri tem je bilo uničenih ali v zadetkih onesposobljenih za premikanje 43 sovjetskih oklopnjakov.

Južno in severozapadno od Nevla je sovražnik tudi včeraj nadaljeval svoje prodorne napade. Ti so se izjalovili v srditih bojih; nekaj sovražnih bojnih skupin, ki so predrele, smo uničili ali ujeli. Naše čete so z

nasprotnim napadom zavojevale vasi in uplenile pri tem topove.

Od južnoitalijanske fronte poročajo samo o delovanju topništva in udarnih čet.

Dne 18. in 19. decembra je sovražnik zgubil v Sredozemlju 14 letal.

V Vzhodni Bosni smo ob neugodnih vremenskih in terenskih prilikah stisnili močne skupine tolpe na ozek prostor in jih uničili ali razbili v trdih bojih. Sovražnik je zgubil več ko 3000 mrtvih in 2686 ujetnikov. Uplenili smo 24 topov, nad 100 avtomobilov, med njimi oklopnjake in oklopnjake izvidnike kakor tudi večje množine pehotnih orožij, municije in drugega vojnega materiala.

Skupine sovražnih letal so včeraj znova napadle mesto Innsbruck. V silnih zračnih bojih nad Alpami in po protiletalskem topništvu je bilo, kakor je do sedaj ugotovljeno, odstreljenih 20 sovražnih letal.

Polom britanske zunanje politike

Zmeda v razpravi angleške Spodnje zbornice - Izdajstvo glede Evrope zapečaten

Bern, 21. decembra. Ali še obstoja angleška zunanja politika? Člani britanskega parlamenta so se tako spraševali med sedanjem v Spodnji zbornici vršečo se razpravo, posebno po dveh govorih mistra Edena, ki je oznanjal svojo popolno samozadovoljstvo, da sme Anglija tekati za svojima obema zaveznikoma in delati njihovo politiko. Zategadelj je bila zelo razbrzdana slika nazorov, ki so jih poslanci izrekli v Spodnji zbornici. Soglašala je le v eni smeri:

Nemška letala so v pretekli noči in današnjih jutranjih urah metala bombe težkega kalibra na cilje v Jugovzhodni Angliji. Eno lastno letalo pogrešamo.

Težek udarec banditom

Berlin, 21. decembra. Vojaki vojske in Waffen-SS so se te dni s skupinami hrvatskih ustašev v prostoru pri Sarajevu uspešno bojevali proti še nastopajočim komunističnim tolпам. Neka po jurišnih topovih in topništvu podprta vojna skupina pionirjev je napadla stebo pri Mokru, trdnjavo, ki so jo smatrali za nezavzetno. Cestne zapore razdejani mostovi, številna odporna gnezda in zasede niso mogli zadržati pohoda pionirjev. Vzeli so trdnjavo v naskoku in tako strgali zapah, ki bi naj zapiral dohod do nekega tabora komunistov.

Zopet so našli 26 smrtnih žrtev banditov

Trst, 21. decembra. V neki kraški jami pri Antignamu v bližini Pazina (v Istri) so zopet našli trupla 26 Italijanov, ki so jih v noči na 4. oktober zavlekli iz Parenca v Antignamo in katere so potem komunisti umorili in vrgli v jamo.

ri: »če bi Nemčija zgubila vojno, bi bil konec malih držav na kontinentu«.

Konservativni poslanec Wedderburn meni, da bi bilo menda brezplodno, truditi se za kakšno pravično razdelitev v Evropi; kajti s tem ne bi bilo konca v šestih letih. S to izjavo hoče ustreči željam Churchilla in Edena, ki sta se v Moskvi in Teheranu itak odrekla vsaki britanski pravici v Evropi in ki sta pripravljena prepustiti celinske države boljševoizmu.

Tega preokreta britanske zunanje politike še nikakor niso razumeli vsi člani parlamenta. Nekateri so še v blodnji, da bi Anglija, če bi dobila vojno, zopet lahko nastopila svoj stari položaj prve sile. Le pod vodstvom Velike Britanije in v odvisnosti od nje bi lahko evropski demokrati zavzeli svoje mesto, ki jim gre na svetu, tako je govoril eden izmed poslancev, rekoč tudi, da je Anglija sploh edina država za rešitev malih držav. Kakšna brezupna zmeta glede realnih razmer! Anglija, ki je prelomila vse svoje garancijske obljube in ki si zaradi finančne odvisnosti od Zedinjenih držav ne upa svetovno politično storiti niti enega koraka sama, hoče druge države »rešiti«. Popolnoma neozira se na to, da te države nimajo niti najmanjšega poželenja,

delavca z Vzhoda samo ob sebi razumljive. Vsak nepristranski čitatelj si bo lahko ustvaril sodbo, kako globoka je razlika med Nemčijo socialne pravičnosti in Sovjetsko židovsko državo.

V letalski industriji Sovjetske zveze, torej v industrijski stroki v kateri se plačujejo kot kažejo izkustva, ne najnižje marveč najvišje mezde, zasluži delavec v enajsturnem dnevnem delovnem času po kvaliteti dela približno 1.45 do 3.60 rubljev na uro. Kupna vrednost rublja je 10 Rpf. V ostalih obrtih znaša zaslužek 1.10 do 3.10 rubljev. Da pa si lahko predstavljamo, kaj ta za-

(Nadaljevanje na 2 strani.)

Nadaljnje visoke krvave zgube Sovjetov

Sovražni prodorni poskusi spodleteli - Važno ozemlje ob Jadranu zopet osvojeno

Oberkommando der Wehrmacht je dne 19. decembra objavilo:

Ob kerzonskem mostišču so se v obrambnem ognju vseh orožij krvavo zrušili ponovni sovražni napadi.

V prostoru pri Kirovogradu smo včeraj preprečili vse poskuse Sovjetov, predreti naše položaje. Z lastnimi nasprotnimi napadi smo zopet pridobili sveta.

Jugozapadno od Žlobina je popustilo bojno delovanje. Nek krajevni vdor smo odpravili s protisunkom. Vnovič nared stoječe čete Sovjetov smo razbili z učinkovitim topniškim ognjem.

Južno od Nevla so v hudih bojih spodleteli vsi prodorni poskusi sovražnika. Severozapadno od mesta napada on s pomočjo močnih skupin oklopnjakov z naraščajočo silovitostjo. Naše žilavo se bojujoče čete so tukaj odstrelile 41 sovjetskih oklopnjakov in prizadele sovražniku visoke krvave zgube.

V teh bojih sta se posebno izkazale se-

da bi jih Anglija »rešila«, pa tudi Evropa kot celota ne želi, da bi doživela novo izdajo starega britanskega varuštva.

Ampak najdete še vedno Angleže, ki še niso doumeli, kaj se pravi, odpreti boljše-vikom vrata na stečaj. Liberalcu Grahamu White se je zdelo imenitno, da se je Londonu posrečilo, »vključiti Moskvo zopet v svetovnih dogodkov«. Mr. Eden mu je moral seveda pritrditi, toda njegove obrazilbe vendar nikogar niso pustile v dvomu, kam je v najkrajšem času dovedel samo vdor Sovjetov v prostor Sredozemlja. Anglija ne bo noga ukrotiti vala politične pobune v Južni Italiji. Pripravljena je, tako zagotavlja Eden, da pusti pasti savojsko vladarsko hišo in pustiti prosto pot komunistično nahujskanemu ljudskemu mnenju.

Anglija se je sicer pogajala z odslovljenim Badoglijem. Anglija je upala ustaliti se in vladati v Italiji, sedaj je pa zavezniki odbor trojice tistih, ki razpolaga z Italijo in na čegar čelu ne stoji več angleški, ampak ameriški general. Brez ugovora stopi Velika Britanija povsod na stran in zataja vse dogovore; Poljsko, Jugoslavijo in Grčijo. Vedno znova ista izdajalska igra zaradi nemoči nasproti silam sovjetskih zaveznikov.

Vendar pa v westminstrskem parlamentu še ni konec roja iluzionistov, ki še niso vodili računa o polomu samostojne angleške zunanje politike in ki pričakujejo od svoje vlade še dejavnosti in svobode dejanja.

Gospodarstvo Nemčije je stabilno

Zeneva, 19. decembra. Angleški gospodarski časopis »Statist« objavlja zanimiv pregled življenjskih vzdrževalnih stroškov v posameznih državah. Številke veljajo za drugo četrtletje 1943. leta, primerjajoč jih s povprečnim stanjem prvega polletja 1939. in ugotavljajo sledeča povišanja: Turčija 274 odstotkov, Palestina 237, Iran 203, Bolivija 206, Islandija 145, Indija 95, Finska 68, Čile 84, Kostarika 67, Španija 66, Irska 59, Norveška 50, Švedska 50, Mehiko 49, Švica 49, Peru 43, Japonska 33, Velika Britanija 28, Zedinjene države 24, Argentinijska 21, Južna Rodezija 19, Kanada 18, Urugvaj 14, Venezuela 14, Nemčija 11 odstotkov.

Če morajo tukaj angleški gospodarski statistiki ugotoviti, da ima Nemčija najstabilnejši življenjski indeks, je to svetu lahko merilo, kako se jim lažejo Churchill in njegovi agitacijski židje, ko bi po njihovih opisih moral biti kaos v Nemčiji.

Sovjetska Rusija umira od lakote

Lizbona, 21. decembra. V današnji Sovjetski Rusiji napoči vsak dan bridko trpljenje lakote. »Povprečni Rus živi od manj ko 2 funtov živil na dan«, ugotavlja severnoameriški časopis »Time«. Od tega obstoji polovica iz črnega kruha, ostanek tvorijo krompir, zelje in slično. Sladkor je redek, presnega masla skoraj ni mogoče dobiti. Pri tem morajo delati žene 66, moški 84 ur na teden, in otroci morajo težje delati kakor odrasli pred vojno.

100.000 smrtnih žrtev v Indiji priznavajo

Stockholm, 21. decembra. Notranji minister Amery je v četrtek odgovoril v Spodnji zbornici na nekaj vprašanj o številu žrtev britanske vojne — z lakoto proti indijske-mu narodu. Iz Ameryjevih izjav se poda, da so zabeležili v Kalkuti sami v razdobju štirih mesecev uradno 15.000 mrtvih od lakote. Za kolero je v Bengaliji umrlo med 27. junijem in 13. novembra 77.938 Indijcev. Iz nadaljnjih Ameryjevih izjav se posneti, da morajo uradna poročila vseka-kor priznati skoro 100.000 mrtvih žrtev.

Koliko zasluži sovjetski delavec?

(Nadaljevanje s 1. strani.)

služek v resnici pomeni, moramo upoštevati tudi cene, ki jih mora plačati sovjetski delavec pri nakupu za življenje važnih dobrin:

Za nakup zimskega plašča mora porabiti delavec, ki je zaposlen z enostavnimi deli v letalski industriji, zaslužek 900 delovnih ur. Slično zaposlen nemški delavec pa potrebuje za nakup istega plašča samo zaslužek 83 delovnih ur. Kvalificirani sovjetski delavec mora delati za nakup istega plašča do 360 ur. Nemški kvalificirani delavec pa porabi za to samo 56 urni zaslužek. Za nakup ženske obleke mora delati boljševistični delavec zračne industrije po kvaliteti svojega dela do 162 delovnih ur, nemški delavec pa samo 42 ur. Moško srajco iz bombaževine plača delavec v Sovjetski zvezi z zaslužkom do 83 ur. Nemški delavec porabi za to 6½ urni zaslužek.

Ce primerjamo različne cene stvari za dnevno uporabo v Nemčiji z onimi v Sovjetski zvezi, lahko označimo kupno vrednost rublja, kot že omenjeno, povprečno z 10 Rpf. Boljševiški delavec zasluži po tej kupni vrednosti povprečno samo 11 do 36 Rpf na uro.

Kot pravi angleški vodja strokovne zveze Citrine, morejo potemtakem delavci v Sovjetski zvezi s svojim zaslužkom 66 delovnih ur v tednu plačati komaj stanovanje in najpotrebnejšo hrano. Za dobrine ostalih potreb preostanejo smešno nizka sredstva, ki so pri izredno visokih cenah teh dobrin popolnoma nezadostna. Nasprotno pa mora nemški delavec in tudi v Nemčiji zaposlen vzhodni delavec poleg stanovanja in hrane porabiti še znatne vsote.

V Nemčiji zaposleni delavec z Vzhoda razpolaga po izdatkih za stanovanje in prehrano, kakor vseh ostalih odtegljajih še z vsoto, ki znaša pri zaposlenosti s kvalificiranim delom v letalski industriji mesečno povprečno 87 RM in pri najenostavnejših delih, ki jih opravljajo ženske, mesečno 40 RM. S temi vsotami bi si lahko kupili s pridržkom, da bi ne ovirala nabavo vojna omejitve, kvalificirani delavec z Vzhoda v Nemčiji vsak mesec en zimski plašč, ki stane tukaj približno 80 RM, in vsaka z najenostavnejšimi deli zaposlena delavka z Vzhoda, vsak mesec žensko obleko iz volne ali umetne svile, ki stane tukaj približno 30 do 40 RM.

V Sovjetski zvezi, torej v židovski »državi kazenicev na galejah« pa ne zadostuje niti mesečni bruto zaslužek brez odtegljajev za stanovanje in prehrano za nakup zimskega plašča. In celo žena, ki opravlja enostavna dela, bi mogla s svojim celotnim mesečnim zaslužkom komaj kupiti obleko iz volne ali umetne svile. V Nemčiji zaposlena delavka z Vzhoda si lahko to poleg ostalega nabavi iz prihrankov, ko je že poravnala potrebne izdatke za stanovanje, prehrano in odtegljaje.

Dejstvo, da so vsi delavci in delavke z Vzhoda v Nemčiji dobro hranjeni in da so danes bolj oblečeni kot pa ob svojem prihodu, dokazuje, da so tukajšnje življenjske prilike brez primere boljše kot pa v Sovjetski zvezi. Previdna izvajanja glavnega tajnika britanske strokovne zveze, v katerih vse bistvenosti utaj, podčrtavajo te ugotovitve in odgovarjajo nedvoumno na vprašanje, da se samo v Nemčiji najde socialna pravičnost. Da pa je v Nemčiji in petem vojnem letu še tako ugodno razmerje med cenami in mezdami, je uspeh naše v vsaki okoliščini stabilne politike cen in mezd.

V vseh sovražnih državah so se v vojnih letih cene in mezde znatno spremenile. Kakor kaže primer Sovjetske zveze, te laži-socialne države, so se cene v primeri z mezdami neverjetno dvignile, tako da moramo označiti kupno moč delavca skoraj kot uničeno. V nasprotju s skoraj vsemi delavci na celem svetu razpolaga nemški delavec tudi še danes z isto kupno močjo za najvažnejše življenjske potrebščine. Pričevanje glavnega tajnika britanske strokovne zveze, tega židom poslušnega marksista, zadostuje popolnoma, da vzpodbudi vsakega nemškega razumskega delavca k sodelovanju z najvišjo storitvijo na vseh področjih vojnega gospodarstva za uničenje največjega zla na svetu, židovske plutokracije in židovskega boljševizma.

Nedić je rekel:

London naj ve ...

-Srbski ministrski predsednik odločno odgovarja na grožnje Moskve in Londona

Belgrad, 21. decembra. Srbskega ministrskega predsednika generala Milana Nedića poznajo, da govori odkrito. Ravno kar objavlja stališče glede znanih groženj Moskve in Londona, ki po svoji temperamentni nedvoumnosti v resnici osvežuje.

Da bi izključil vsako napačno tolmačenje, ugotavlja ministrski predsednik predvsem jasno osnovno stališče srbskega naroda: »Mi smo protikomunisti in protiboljševiki. Srbski narod si ne želi nič drugega kot ostati srbski. Boljševizem nima nič skupnega z duhom Srbov. Srbski narod kraljuje na svojih posestvih. Bojeval se bo proti komunističnemu navalu do zadnjega moža za svojo rodbino, za svojo domovino in svojo vero. To je naše stališče. To naj zvedo ljudje v Moskvi in Londonu.«

Ni manj nedvoumno označuje Nedić moskovsko barantanje med plutokrati in boljševiki. Ne zamudi, da ne bi opomnil Londona na to, da so Angleži leta 1941. pahnili Srbijo v vojno, tisti Angleži, ki bi sedaj zopet radi »delali kupčije s kožo Srbov«. London bi rad svoje najnovejše diplomatske pustolovščine zopet plačal s srbsko krvjo. Angležem ne zadošča, da so Srbi doslej že dali milijonske žrtve človeških življenj in milijarde materialnih dobrin za »lepe oči Angležev«.

Generalni polkovnik Nedić se pa potem tudi ne plaši imenovati odkrito tajne obljube Londona, da bo nekoč zopet nastala »Ve-

lika Jugoslavija«, kot to, kar so v resnici, in jih zavračati: Če bi bila resnica, da strema London za vzpostavitev jugoslovanske enotne države, se mora vendar vsak pameten človek vprašati, »zakaj pošilja Anglija potem milijone Srbov v smrt, da bi pridobili to, kar so že imeli in v čemer jih nihče ni bil ogrožen?« V resnici pa govore vsi znaki za to, da stara Jugoslavija ne bo več vstala in da bo srbski narod moral še nadalje težko plačevati brezglavost tistih, ki jih je Anglija zapeljala.

Toda ali ni Anglija sama istotako postala brezglava? General Nedić našteva Angležem brez priznanja z doslednostjo njihove lastne zmote: »Anglija je pristala na to, da bo vsa Evropa (vševši Balkan), izročena Sovjetom. Na srečo Sovjeti ne bodo zmagali, kajti na vzhodni fronti stoji nepremagljiva nemška armada. Če bi bilo drugače, se boljševiki tudi ob Rokavskem prelivu ne bi ustavili, nastavili bi nož na grlo tudi angleški aristokraciji in buržuaziji. Ne vzeli bi jim samo naslovov, gradov, palač, denarja in lasulj, ampak vsem tudi glave«.

Danes sta v Srbiji, tako ugotavlja general Nedić na koncu, samo še dve fronti: srbska protikomunistična in boljševiška fronta. Srbski narod ni in tudi ne bo postati komunističen. Takšne je stališče Srbije: »Vojna naj bo proti komunistom in boljševikom, dokler ne bodo zatrti. Ali mi ali oni«. To naj vzame tudi Anglija na znanje.

Uspešna obramba in nasprotni napadi

Šest sovjetskih podmornic potopljenih v Finskem morskem zalivu

Oberkommando der Wehrmacht je dne 18. decembra objavilo:

Sovjeti so s podporo oklopnjakov in bojnih letal nadaljevali svoje napade na mostišče pri Kerzonu. Bili so krvavo odbiti. Pri Kirovogradu so v hudih bojih tudi večeraj spodleteli številni sovražni napadi. Lastni nasprotni napadi so strli žilavi odpor Sovjetov in dosegli postavljene cilje. Pri tem smo sestrelili 54 sovražnih oklopnjakov.

Pod vtisom zadobljenih visokih zglob prejšnjih dni je sovražnik izvršil v prostoru pri Zlobinu le slabše napade. Z učinkovitim topniškim ognjem smo razkropili zbrane čete in oklopnjake.

Vzhodno od Kričeva se je izjalovilo več nočnih napadov Sovjetov, ki so imeli visoke krvave zglube. Z nasprotnim napadom smo odpravili neko malo vdorno mesto.

Južno in severozapadno od Nevla so se Sovjeti tudi večeraj skoraj brez presledka zaganjali v naše položaje. Krajevne vdore

smo zajezili. V premenljivih bojih in srditih bojih so imeli Sovjeti posebno visoke krvave zglube. Samo ena pehotna divizija je v obeh zadnjih dneh zavrnila 34 napadov, razbila številne nered stoječe čete in uničila 21 oklopnjakov.

V Finskem morskem zalivu so zaščitni odredi vojne mornarice v preteklih mesecih potopili šest sovražnih podmornic, ki so poskušale predrati v Vzhodno morje. Računati se pa mora vrh tega tudi z izgubo drugih sovjetskih podmornic, ki so bile zadete po minah. V trajnih bojih je bilo težko poskodovanih več sovražnih čolnov.

Na južnoitalijanski fronti po težkih bojih zadnji dni, v katerih je nasprotnik hotel v prostoru na obeh straneh Venafr in ob jadranski obali izsiliti prodor v smeri proti Rimu in Pescari, ni prišlo več do nobenih večjih bojnih dejanj. Pri tej obrambi proti sovražnim prodornim poskusom, se je v visoki meri odlikoval 15. motorizirani polk grenadirjev s svojo zgledno vztrajnostjo.

Nasprotni napadi napredujejo

Sovjetski napadi pri Nevlu zavrnjeni - Prodorni poskusi v Italiji spodleteli

Oberkommando der Wehrmacht je dne 17. decembra objavilo:

V morskimi ožini pri Kerču je neka pomorska obalna baterija potopila en boljševiški brzi čoln in setrela en sovražni bombnik.

Ponovne, po oklopnjaki in bojnih letalcih podprte napade boljševikov na mostišču pri Kerzonu so naši gorski lovci zavrnili s visokimi krvavinami zglubami sovražnika in odstrelili pri tem 19 sovjetskih oklopnjakov.

Sovjeti so tudi večeraj brez uspeha napadali v prostoru pri Kirovogradu na številnih mestih z močnejšimi silami. Naši nasprotni napadi so v hudih bojih pridobili še več sveta. Sovražnik je zgubil tukaj 33 oklopnjakov in 23 topov.

Med Pripjetom in Berezino so se izjalovili številni sovražni napadi.

Tudi v prostoru pri Žitomiru smo zavrnili močne napade Sovjetov in razgnali nered stoječe čete in zbrane oklopnjake.

Zapadno od Kričeva je sovražnik napadel pod zaščito megle, a ni imel nobenega uspeha.

V prostoru jugozapadno od Nevla so ves dan trajali težki obrambni boji. Odstrelili smo 51 sovražnih oklopnjakov na področju enega armadnega zbora. Sovjeti so večeraj razširili svoje napade tudi na prostor zapadno in severozapadno od Nevla.

Krajevni napadi od Leningrada so se izjalovili v visokimi sovražnikovimi zglubami. Na južnoitalijanski fronti še trajajo o-

brambni boji na obeh straneh Venafr. V vzhodnem odseku so britanske sile, podprte po močnem topništvu in letalskih silah, nadaljevale svoje napade. V teku srditih bojov je sovražnik kljub visokim krvavinam žrtvam pridobil le malo terena. Nameravani prodor mu je spodletel, uničeni so bili številni sovražnikovi oklopnjaki in odstreljenih je bilo deset britansko-sernoameriških letal.

Skupine sovražnih letal so priletele podnevi nad Nemški zaliv odvrle večje število razstrelnih in zažigalnih bomb na stanovanjska ozemlja raznih severnonemških krajev, s tem so nastala težka razdejanja zlasti v Bremenu. Uničeni so bili nenadomestni kulturni spomeniki.

V večernih urah so skupine britansko-severnoameriških bombnikov izvršile znova težek zastrahovalni napad na državno glavno mesto. Nastale so znatne škode. Sile zračne obrambe so kljub vremenski težavnosti obrambnim prilikam sestrelile, v kolikor je bilo doslej ugotovljeno, 38 izmed napadajočih britansko-severnoameriških bombnikov.

„Kaj misli Churchill v resnici o Sovjetih“

Zeneva, 21. decembra. »Kaj Churchill v resnici misli o Sovjetih«, piše angleški tednik »New Leader« v naslovu članka, v katerem med drugim piše, da ni nobeden izmed živčih politikov tolikokrat predsedal, kot pa Churchill, ki dela politiko z neko cinčno pretehtano smotnostjo. Ima dar za

(ZRCALO ČASA)

Radio Beirut poroča, da bo sprejel kralj Faruk novega boljševiškega poslanika, ki mu bo predal poverljivo listino. Poročevalec pripominja, da je število osebja šele pred kratkim ustanovljenega sovjetskega poslanstva v Egiptu že zelo narastlo.

De Gaullov general Catroux računa s tem, da bo naslednik de Gaulle, govore v dobro poučenih alžirskih krogi. De Gaullova zvezda je v zatonu.

V Severnem Kvantungu na Kitajskem je radi epidemije malarije in koz pomrlo nad 100.000 Kitajcev, poroča »Zentralpress« iz Kantona. Borba proti epidemiji je posebno otežkočena, ker popolnoma primanjkuje zdravil.

V Dallas (Texas) je bila v sredo zvečer radi požara v neki polnilnici zažigalnih bomb uničena zaloga v večmilijonski vrednosti. Požar je divjal tri ure in je razširjal svetlobo, ki je bila vidna 110 km daleč.

Attlee je večeraj v Spodnji zbornici sporočil, da se je Churchill prehladil in obol el na lahni pljučnici.

V Vatikanu so zelo vznemirjeni zaradi tega, ker se vedno ni nobene zveze s cerkvenimi oblastmi v krajih Južne Italije, v kolikor so jo zasedle Zapadne sile, in ker so vsi tozadevi pogledi Vatikana zaman. Splošno so mnenja, da povzroča to sovjetski vpliv.

Komunizem se poskuša sedaj udomačiti tudi v Južni Italiji. Tako so začeli sedaj v Neaplju, kakor javlja »Regime Fascista«, izdajati komunističen časopis pod naslovom »Avanti«, ki ga vodi Zid Markantonio Soave.

Dopisnik lista »Manchester Guardian« poroča, da se vedno divjata kolera in malarija v kmetskikh okrajih Bengalov. Samo v enem okrožju je v štirih tednih pred dvajsetim novembrom nad 1000 oseb postalo žrtev kolere.

Bivšega francoskega ministrskega predsednika Flandina, in bivšega glavnega guvernerja v Maroku Peyrouton so zaprli, kakor javljajo iz Alžira.

Egiptovski časopis »Images« piše o izme-rah, ki jih je zavzelo mnogoženstvo med angleškimi častniki v Egiptu. Zvedelo se je do- slej za več ko 200 primerov. Ti častniki se cerkveno poročajo z bogatimi deklet, prevzame- jo njihovo doto, odrinejo potem na fronto, in pozneje se zve, da so že v Angliji poročeni.

Tam, kjer se neha Wiener-Neustädter Steinfeld, leži v področju Landesbauernschafte Niederdonau graščina Kottlingbrunn. Svoječasno sta bila tam kobilarna in dirkališče, danes spominja na naloge za izvoz plemenskih ovac na Jugovzhod. Tam je sploh edino plemensko skladišče Velikonemškega Reicha in Evrope. Iz vsega Reicha nakupijo nemške ovne marino, ki so jih spoznali za posebno pri- pravne za vzrejo ovac v deželah Jugovzhoda in jih zberejo najprej v depozitu Kottlingbrunn. Stokovnjaki iz dežel Jugovzhoda si tam iz- berejo plemenski material, ki jim ugaja. Po- men Kottlingbrunn je razviden že iz tega, da so leta 1942. poslali približno 9200 ovnov ma- rino preko tega depozita naprej, izmed njih sa- mo v Bolgarijo in Hrvaško v vsako po 1500 komadov.

»prazno govoričenje« in je zmogel, da go- vori prav tako »o velikem joščaku Stali- nu« kot o »hladnokrvnem brezsrčnejšu«.

Kako dolgo se poslužuje Churchill, vpra- šuje list, prijaznejše govorice do Sovjetov? Bili so vendar časi, v katerih ni bil zaradi vojnega položaja Anglije prisiljen prikri- vati svojega resničnega prepričanja in ko je govoril o »zlih, podlih mesarjih Moskve«.

Se v letu 1941. je Churchill popolnoma nedvoumno ugotovil: »Nihče ni bil bolj vztrajen nasprotnik komunizma kakor pa jaz v zadnjih 25 letih. Nobene besede, ki sem jo takrat spregovoril, ne bom pre- klical.«

Katere so te besede, vprašuje »New Le- ader«, ki se jih drži Churchill? V nekem londonskem govoru januarja 1919. je med drugim izjavil: »Od vseh tiranstev v zgo- dovini je boljševiško najhujše, najbolj raz- krajajoče in pomirujoče«. Nekaj mesecev pozneje je govoril o boljševizmu, da je to »tista nizkotna sestava instinktov zločin- cev in živali roparic« in nekaj let pozneje: »Zastrupljena Rusija, okužena Rusija, obu- božana Rusija, Rusija, katere oborožena kr- dela ne uničijo samo vse z bajoneti in to- povi, marveč se polastijo ljudi kot roji ba- cilov legarja in jih pomore, in so pristaši političnih načel, ki uničuje zdravje in duše celih narodov.« Še v januarju 1940. je Churchill izjavil: »Vsak lahko vidi, kako boljševizem uničuje duševnost naroda, ka- ko tlači narod k tlom in ga stori lačnega v miru, kako strašnega in odurnega v vojni.«

Med leti 1918. in 1940. je Churchill storil vedno vse, kar je bilo v njegovi moči, pripominja »New Leader«, da bi »izvil iz trte« vojno med Anglijo in Sovjetsko zvezo. On ima glavno odgovornost za izdajo 100 milijonov funtsterlingov za podporo proti- revolucionarjev. Angleško-sovjetski sporu- zum je izpodkopaval do leta 1940. »Ali si lahko dovolimo, da vse to pozabimo, če imamo k vsemu temu še zagotovilo Chur- chilla, da ničesar ne prekliče?« zaključuje list.

Baustoffe einer besseren Zukunft

Der vorbildliche soziale Aufbau Deutschlands — Garantie des Sieges

Wer heute von einem Besuch in der deutschen Heimat zurückkehrt in ein von so ganz anderen Sorgen und Vorstellungen bewegtes, neutrales Land hat diesmal besonders große Mühe, sich wieder zurückzufinden. Vor den inneren Augen des Deutschlandreisenden stehen noch die Ruinenstraßen der Wohnviertel, die überfüllten U-Bahnen und Stadtbahnzüge, die angespannten, ersten und doch von fester Entschlossenheit denn je geprägten Gesichter derer, die in diesem Bewußtsein lebt die Kenntnis um schwerste Opfer und Entbehrungen, um den Terror von tausenden friedlicher Menschen, er weiß nach der neuen Berührung mit Deutschland besser denn je, daß all dieses getragen werden muß und wird im Zeichen des entscheidenden Schicksalskampfes, zur Abwehr der großen Bedrohung durch den imperialistischen Bolschewismus, der sonst nicht nur Deutschland, nein ganz Europa verschlingen würde. Hier draußen jedoch, in einem Stück Europa, das noch immer gemächlich lebt in unversehrten Häusern erleuchteten Straßen, zur geheizten und mäßig besetzten Verkehrsmitteln, das somit alle Voraussetzungen zu ruhiger Betrachtung und Überlegung zu besitzen scheint, wird das Wesentliche von dem Unwesentlichen, das Große von dem Kleinen, der Sinn dieses Weltkampfes von der Episode überschattet. Irgendeine deutsche Sicherungsmaßnahme in einem besetzten Gebiet, irgendein Zwischenfall an der äußersten Peripherie eines Geschehens das Millionen und aber Millionen von Europäern unverschlundet tausendfach härter trifft, werden — durch die Dienste einer deutschfeindlichen und zielbewußt anteuropäisch arbeitenden Presse entsprechend herausgestellt — für weit wichtiger eingeschätzt als der Titanenkampf im Osten oder die Kulturvernichtung nach Quadratkilometern durch den anglo-amerikanischen Luftkrieg. Hinter einer Polizeianordnung, die vielleicht einige hundert Personen vorübergehend in ihrer Sicherheit beeinträchtigt, zum Schutze von Millionen, tritt natürlich alles an Grausamkeit weit zurück, was Bombermarschall Harris oder seine nordamerikanischen und bolschewistischen Bundesgenossen im teuflischen Ausrottungswillen gegen Europa zu verhängen suchen.

Indessen, auch derlei Absonderlichkeiten unserer Zeit, wie die Irregelmäßigkeiten und verzerrte Meinungsbildung mancher neutralen Kreise müssen, mit mehr oder minder grimmiger Ironie, hingenommen werden als belanglos für das eigentliche Geschehen. Was allein ausschlaggebend und bestimmend bleibt für jeden von uns (und jeden, der diesen Kampf, wohlwollend gesehen, nicht als ein neuer Archimedes erleben möchte dessen „Störte mir meine Kreise nicht“ eines Tages mit einem Genickschuß beantwortet werden könnte), das ist die Frage nach dem inneren Sinn dieses Krieges mit allen seinen Verwüstungen und Zerstörungen, seinem Morden und seiner scheinbaren Sinnlosigkeit. Diese Frage tritt dringender denn je an jeden heran, der heute durch Trümmerfelder deutscher Städte geht und dem Ausbruch jüdisch-bolschewistischer Haßraserei gegenüber allem mitleidet was uns teuer und heilig ist. Solange sich der Krieg als Krieg abspielt, als Kampf zwischen Heeren an regelrechten Fronten oder um bestimmte militärische Brennpunkte, war die Antwort, so bitter

das Schicksal den einzelnen traf, der einen lieben Menschen oder korbaren Besitz opfern mußte, immerhin noch findbar: leizt wo unsere Gegner den Krieg zum Massenmord an allem Leben verwandeln wollen ist eine neue Stellungnahme nötig: wenn nicht durch eine Umwelt, die sich sonst so gern zum Richter über alles und jedes aufwirft, so mehr durch uns selbst.

Der letzte Grund, weshalb die feindliche Liga, vom jüdisch geleiteten Bolschewismus bis zu den jüdisch geleiteten Plutokratien, diese Art Kriegsführung als die ihren Hoffnungen nach entscheidende gewählt hat, liegt nicht im Technischen. Wohl hoffen sie, was der Hungerblockade versagt blieb durch Dynamit und Phosphor zu erreichen. Aber vor allem kommt es ihnen durch die gleichzeitige Vernichtung von Wohnstätten, Kulturdenkmälern, Kunstschatzen, Verwaltungszentren Wohlfahrtsinstitutionen, Schulen und Lehranstalten, Krankenhäusern, Kirchen und Straßenbildern auf die Auslöschung eines ganzen Kulturinhaltes an. Sie wollen die Tradition treffen, aber noch mehr die Grundlagen unserer Zukunft. Ihr infernalischer Kampf gilt den Einrichtungen der deutschen Gemeinschaft die sie mehr hassen als alles andere. Er gilt jener sozialen Welt die wir in den Jahrzehnten von der Bismarckschen Sozialgesetzgebung bis zu dem großartigen Einigungs- und Erneuerungswerk des nationalsozialistischen Staates hervorgebracht haben. Er gilt jener Welt von Ordnung und Harmonie, Gerechtigkeit und Ausgleich, dieser ganzen wunderbaren Organisation, die sie verhöhnt und verlästert, aber insgeheim um so mehr beneidet, zeitweilig nachgeahmt und schließlich zu

ihrem Todfeind erklärt haben. Denn das bloße Beispiel einer modernen sozialen Volksgemeinschaft erschien ihnen als ständige Bedrohung ihrer eigenen Systeme, die im Gegensatz zu all ihren oft mißbrauchten Sozialphrasen auf Mißachtung aller Menschenswürde und auf Massenausbeutung abzielen, während das deutsche System allein die Synthese zwischen Mensch und Technik, Volk und Individuum, moderner Zeit und Tradition, Kapital und Arbeit verließ.

Nun zeigt sich, angesichts der Schutthaufen unserer Städte und Dörfer, daß entgegen der typisch materiellen Berechnung unserer Gegner, nicht die toten Objekte, die sie massenweise niederlegen können, das tragende Element darstellen, sondern die Gesamtheit der deutschen Menschen. Solange die Menschen da sind lassen sich alle materiellen Werte wieder ersetzen. In jedem Deutschen lebt ja, als unauslöschliches Erbe der Jahrhunderte, die Kultur unserer Vorfahren und der Wille zur Zukunft: zu jener Zukunft die die anderen unmöglich machen wollen und der sie doch durch ihren Haß und ihre Bomben nur neues Bauland bereiten, neues, unaufhaltsames Leben einflößen. Vorerst freilich ist der endgültige Sieg nötig. Daß wir ihn erringen können und daß unser Land ihn verdient, das beweist besser als alles andere der geschichtliche Gegensatz zwischen den sozialen Anschauungen und Taten. Unser moderner Volksstaat besteht bereits und er besteht ungeachtet aller Opfer und Schäden fort. Die ändern mit bolschewistischer Versklavung oder plutokratischer Ausbeutung verkörpern uns gegenüber die finsternste Rückständigkeit. Hier liegt unsere größte unvergleichliche Stärke. Hier liegt für die andern, trotz allen Reformereien und geheuchelten Nachkriegsversprechungen, die Gewißheit des Zerfalls und der schließlichen Ohnmacht gegenüber unserer Eintracht und seelischen Unüberwindlichkeit.

Großbritannien in der Umarmung des USA-Polypen

Hoover verteilt die Nachkriegswelt — Anschläge gegen die Existenz des Empire

th. Berlin, 21. Dezember. (Eigenbericht.) Während die plutokratisch-bolschewistischen Alliierten um den gemeinsamen Verhandlungstisch sitzen und ihre ebenso gemeinsamen Vernichtungspläne gegen Deutschland schmieden, kochen die USA-Diplomaten daheim ihre eigene Suppe.

Der ehemalige Präsident Hoover gab der Zeitung „New York World Telegram“ ein Interview, in dem er mancherlei Probleme auf eine Weise anschnitt, die man in England nur mit größtem Mißbehagen vernehmen wird. Hoover verteilte die Nachkriegswelt im Voraus und äußerte sich vor allem über die militärischen Stützpunkte, die Amerika während des Krieges besetzte. Er sprach davon, man müsse den vollen Besitz dieser Stützpunkte anstreben oder sie zumindest auf 99 Jahre pachten. Daß diese beiden Möglichkeiten im Grunde das gleiche sind, darüber dürfte sich der alte Fuchs klar sein. Die Engländer dagegen werden auf Anhiß begreifen, daß diese Äußerung gegen die Existenz des Empire geht.

Während also noch die alliierten Diplomaten die Vernichtung Deutschlands ausstufeln legt der Polyp Amerika seine Fangarme um seine sogenannten Freunde. Noch spüren sie nur den ersten Druck seiner

Berührung und glauben, sich befreien zu können. Ehe sie es sich aber versuchen, werden sie von seiner Umklammerung zermalmte worden sein. Vielleicht kommt den Anführern des untergehenden Empires dann noch einmal der Gedanke, daß sich hier die Gerechtigkeit vollzieht, die dafür sorgt, daß das, was durch Unredlichkeit und Raub erworben wurde, nicht von Bestand sein kann.

„Indien das Land der lebenden Skelette“

Stockholm, 21. Dezember. Die USA-Presse tritt die den Engländern so peinliche Angelegenheit der Hungersnot in Indien in ihren Spalten weiter breit und bringt auch Bilder aus Kalkutta. Da die Dollarimperialisten sehnsüchtig nach dem indischen Kleinod aus der britischen Konkursmasse schielen, sprechen die amerikanischen Blätter offen die Tatsachen aus, um Englands kolonialpolitischen Bankrott zu dokumentieren. So veröffentlicht „New York World Telegram“ einen Artikel unter der Überschrift: „Die Hungersnot in Indien läßt ausgemergelte und zerbrochene Gestalten zurück.“

Freude, ihrem Gründer und seinen Mitarbeitern für das so erfolgreiche Bemühen zu danken, die deutsche Kultur tief im Bewußtsein des Volkes zu verankern. Ungezählte Deutsche, die täglich den Darbietungen unseres Kulturschaffens Beifall spenden, schließen in dieses Gefühl mit herzlichem Dank unseren Parteigenossen Reichsorganisationsleiter Dr. Ley, seine Mitarbeiter und sein und ihr Werk, die NSG „Kraft durch Freude“, ein.“

Montgomerys ursprüngliche Illusionen und die harte Wirklichkeit

Im Schwerpunkt der süditalienischen Front — General Eisenhowers berechtigte Bedenken über ein römisches Weihnachtsfest

Der Marsch auf Rom hat begonnen, sagte der britische General Montgomery zu Beginn der Offensive in der Hoffnung auf ein römisches Weihnachtsfest. Die Artillerie des Gegners leitete den Marsch mit wildem Trommelwirbel ein, tagelang, nächtelang. Aber die anglo-amerikanischen Marschierer müssen viel klettern, viel schleichen, viel krieden. Sie werden Marschpausen einlegen müssen, viele werden fußkrank werden. Ihre Marschlieder — das Heulen der Granaten — ob sie den notwendigen anfeuernden Rhythmus besitzen? General Eisenhower glaubte „Bedenken“ äußern zu müssen, als ihm der amerikanische Präsident während seiner sizilianischen Stippvisite die bewegende Frage vorlegte, ob den ursprünglichen Plänen gemäß die anglo-amerikanischen Truppen zu Weihnachten in Rom stehen könnten.

rd. In Süditalien, im Dezember. (PK-Sonderbericht.) Am Schwerpunkt der süditalienischen Front lag der Monte Camino. Rings herum ein Kranz von Gipfeln, um die der Kampf hin und her ging. Der Monte Camino trägt auf seinem südlichen Rücken einen Buckel mit einer Kapelle. Mehrmals waren an der Kapelle die Engländer und Amerikaner. Auf dem Gipfel, nur ein wenig höher, die Deutschen. Dazwischen lagen 60 Meter erbarungslos nackter Fels. Einmal machten die Panzergrenadiere die die Höhe besetzt hielten, einen Angriff auf den Kapellenbuckel unter ihnen. Es waren 15 Mann. Sie holten sich 15 Gefangene vom Kapellenbuckel. Sie zählten 25 Tote beim Gegner. Sie waren 80 Mann. Sie hatten nur einen Toten: ihren Führer, ihren Oberfeldwebel. Auf jeden deutschen Soldaten kamen fünf Mann der Amerikaner. Der Gegner rächte sich für diese Schlappe mit einem verstärkten Trommelfeuer. Er schoß auf einen Abschnitt von einem Kilometer Breite tausende Granaten. Ein propagandistisches Pauken schlagen zum mühsamen Marschieren.

Zwei Lösungen stehen sich gegenüber

Unsere Lösung heißt „Granaten“ sagen großsprecherisch die Engländer. Unsere Lösung heißt „Soldaten“ sagen die Panzergrenadiere vom Monte Camino. Sie waren nicht viel Soldaten aber es waren prächtige unbeirrbar mutige Soldaten. Links und rechts des Berges sicherte der Gegner durch, so weit, daß er den Saumpfad zum Monte Camino unter Gewehrfeuer nehmen konnte. Er hätte zupacken können er hätte den Berg in die Zange nehmen können — aber er tat es nicht. Oben auf dem Monte Camino

saßen noch sechs Panzergrenadiere: sie waren allein von den Verteidigern übriggeblieben, aber sie dachten nicht daran, das Spiel verlorenzugeben. Vom Kapellenbuckel abgedrängt machten drei von ihnen einen Gegenstoß. Er gelang so weit, daß sie die verwundeten Kameraden herausbauen konnten. Drei Mann führten einen Gegenstoß. Der Gegner wich vor diesen drei Mann. Welches Heldentum verbirgt sich doch hinter so ein paar nüchternen Zahlen.

Eine Ebene wurde zum See

Unten, die Ebene am Cariglino, aus der der Nachschub herankommen sollte, war zum See geworden, denn es regnete unentwegt. Es schoß Tag und Nacht, es regnete aber auch Tag und Nacht. Mit Schlauchbooten mußten Munition, die Kanister mit dem Essen über große Strecken an den Fuß des Berges herangebracht werden. Die Eselspfade waren steil, waren glitschig, waren Meter um Meter ausgekratzt von der unermüdlichen Artillerie des Feindes. Einer von ihnen führte am halben Hang entlang. Links fiel die Wand Hunderte von Metern in die Tiefe, rechts stieg eine steile Felswand an und auf diese Felswand über dem Siegel trommelte der Gegner mit besonderer Vorliebe. Oben auf den Höhen: nichts als nacktes Felsgestein, keine Erdlöcher, keine Unterstände, nur Felsgeröll. Der Bataillonsgefechtsstand am Monte Camino war in einer Höhle. Die Nässe träufelte selbst durch die viele Meter gewachsene Felsdecke. Morgens wachte man in einem Schwimmbad auf. Außerdem standen etliche Male Engländer oder Amerikaner oben auf der Decke der Höhle, die in den Rücken des Monte Camino eingedrungen

Frontmäßige Haltung der Heimat

hw. Stockholm, 21. Dezember. (Eigenbericht.) Der Berliner Vertreter des Stockholmer Socialdemokrat“ Ollen hebt in einem Bericht über die heutige Lage Deutschlands die absolut frontmäßige Haltung der Heimatbevölkerung und vor allem die vollkommen einheitliche Kampfstellung zur bolschewistischen Gefahr hervor. Die Einstellung zum Ostkrieg sei in weitesten Volkskreisen so tief verwurzelt, daß man es nicht bloß als eine Phrase abtun könne zu sagen der Deutsche wisse, daß er im Falle einer Durchbrechung der Ostfront mit totaler Vernichtung zu rechnen habe.

Das sind Zeugnisse des Vertreters einer schwedischen marxistischen Zeitung, die in diesen Tagen, in denen Fehlurteile und Voreingenommenheit in Stockholm außerordentlich stark grassieren besonders beachtlich erscheinen. Der neutrale Beobachter, der diese Feststellungen anläßlich eines Besuches in Stockholm trifft und dort den Ausstellungen der Feindseite zur Genüge persönlich begegnete widerlegt ausdrücklich alle Behauptungen die darauf abzielen als handle es sich bei der kampfbereitschaften Einstellung der deutschen Bevölkerung und besonders der deutschen Arbeiterschaft um „Propagandadargestaltungen“. Der schwedische Journalist fügt noch hinzu daß auch die Ausgebombten keine Ausnahme machten — auch sie wissen daß für sie alles vom deutschen Sieg abhängt. Wenn die Alliierten auf ein Versagen des deutschen Widerstandswillens gerechnet hätten so würden sie nun eine Enttäuschung erleben.

Festung Europa verteidigungsbereit

Berlin, 21. Dezember. Generalfeldmarschall Rommel, der vom Führer den Auftrag erhielt, die Verteidigungsbereitschaft der Festung Europa zu überprüfen, traf nach Abschluß seiner Besichtigungsreise durch Dänemark im Hauptquartier des Generalfeldmarschalls v. Rundstedt ein. Im Mittelpunkt des Besuches werden neben Besprechungen der im Kampf gegen die Westmächte hochverdienten Feldmarschälle ausgedehnte Besichtigungsreisen zur Überprüfung der Abwehrkraft des Atlantikwalls und der Schlagkraft der bereitgestellten deutschen Eingreifreserven stehen.

Heuchlerische britische Krokodilstränen

Stockholm, 21. Dezember. Reuter vergießt heuchlerische Krokodilstränen wegen angeblicher separatistischer Bestrebungen auf Sizilien. In Badoglio-Kreisen seien lebhaft Befürchtungen aufgekomen, weil die örtlichen sizilianischen Behörden seit August von der „Zentralregierung“ abgeschnitten seien.

Wer England kennt, weiß, was hinter solchem Mitleid steckt. Den Herrschaften in London ist es nicht darum zu tun, daß die Bevölkerung Siziliens unter staatsrechtlichen Verhältnissen lebt, die ihren Wünschen entsprechen. Diese Krokodilstränen sind vielmehr ein sicherer Hinweis auf eigene Absichten. Offenbar treffen die britischen Imperialisten bereits Vorbereitungen, um sich für den Verlust englischer Besitzungen und englischen Einflußgebietes anderweitig zu entschädigen.

Neuer Posten für Eisenhower

tc. Lissabon, 21. Dezember. General Dwight Eisenhower ist, wie das Blatt der nordamerikanischen Wehrmacht mitteilt, zum Oberbefehlshaber der Invasionsstreitkräfte mit dem Sitz in London ernannt worden. Der USA-General George Marshall geht nach Washington zurück und wird dort weiter seine Tätigkeit als Generalstabschef ausüben. General Alexander wird als Nachfolger Eisenhowers Oberbefehlshaber der Streitkräfte im Mittelmeer. Das Blatt gibt der Ansicht Ausdruck, daß diese militärischen Veränderungen das Ergebnis der Konferenzen von Teheran und Kairo sind.

Höchste Anerkennung für KdF durch den Führer

Telegrammwechsel Führer-Dr. Ley — Reichsminister Dr. Goebbels zur Zehnjahrfeier

Berlin, 21. Dezember. Reichsleiter Dr. Ley hat aus Anlaß der Zehnjahrfeier der NSG „Kraft durch Freude“ an den Führer ein Telegramm gerichtet, in dem es u. a. heißt:

„Die sozialistischen Leistungen unserer NS-Gemeinschaft haben nicht zuletzt unserem Volk die ungeheuer lebensbejahenden Kräfte gegeben, mit denen es das gegenwärtige gigantische Ringen siegreich bestehen wird. „Kraft durch Freude“ ist eine Ihrer Schöpfungen, mein Führer, die die Schönheiten des Lebens und der Kultur allen deutschen Schaffenden öffnete und damit insbesondere den deutschen Arbeiter von seiner einstigen Entrechtung befreite. Das Wirken von KdF ist gerade jetzt im Krieg noch größer geworden; mit der kulturellen Truppenbetreuung dehnt sie sich über fast ganz Europa aus.“

Der Führer hat mit folgendem Telegramm geantwortet:

„Lieber Parteigenosse Dr. Ley!

Für die Grüße, die Sie mir von der Gedenkfeier des zehnjährigen Bestehens unseres großen Sozialwerkes „Kraft durch Freude“ übermittelt haben, spreche ich Ihnen als dessen Schöpfer und Gestalter meinen besonderen Dank aus. Ich würdige hiebei mit großer Anerkennung die vorbildlichen Leistungen der NSG „Kraft durch Freude“ in diesen zehn Jahren auf sozialem und kulturellem Gebiet für das schaffende deutsche Volk. Ich bin überzeugt, daß Sie und Ihre Mitarbeiter auch künftig die mit den schweren Kriegsaufgaben gesteigerte Arbeit mit der gleichen Hingabe und Tatkraft bewältigen werden.“

Ihr Adolf Hitler.“

Aus dem gleichen Anlaß erließ Reichsminister Dr. Goebbels folgenden Aufruf:

„Wenn in diesen Tagen die NSG „Kraft durch Freude“ das erste Jahrzehnt ihres Wirkens vollendet, so hat damit eine wahrhaft sozialistische Einrichtung unserer Bewegung den Beweis ihrer Daseinsberechtigung erbracht, die in keinem Land der Erde ihresgleichen hat. Ungezählte Arbeiter, Bauern und Soldaten haben in diesen zehn Jahren erstmalig Theater-, Opern- und Konzertdarbietungen erlebt und sind an die Werke unserer bildenden Kunst herangeführt worden. Es ist schwer zu beschreiben, wer dabei ergriffener war: diejenigen, die zum erstenmal die Beglückung hoher Kunst erleben, oder diejenigen, die die stille Begeisterung der ungezählten neuen Besucher unserer Kulturstätten wahrnehmen durften. Diesem sich immer verheißungsvoller entfaltenden Gemeinschaftswerk konnte der Krieg kein Ende setzen, wohl aber hat er seine Umstellung auf neue große Aufgaben mit sich gebracht. Im Zusammenwirken mit dem Reichsministerium für Volksaufklärung und Propaganda, der Reichskulturkammer sowie dem Oberkom-

mande der Wehrmacht entstand das gewaltige Werk der Truppenbetreuung. Die NSG „Kraft durch Freude“ brachte nunmehr Freude und damit Kraft dorthin, wo das beste deutsche Mannestum um den Bestand des Reiches und die Erfüllung seiner Sendung ringt, zur kämpfen der Truppe selbst. Eine umfassende Würdigung dieser Leistung wird einer späteren Darstellung vorbehalten bleiben müssen. Aber schon heute ist es mir ein Bedürfnis, der NSG „Kraft durch

Freude“, ihrem Gründer und seinen Mitarbeitern für das so erfolgreiche Bemühen zu danken, die deutsche Kultur tief im Bewußtsein des Volkes zu verankern. Ungezählte Deutsche, die täglich den Darbietungen unseres Kulturschaffens Beifall spenden, schließen in dieses Gefühl mit herzlichem Dank unseren Parteigenossen Reichsorganisationsleiter Dr. Ley, seine Mitarbeiter und sein und ihr Werk, die NSG „Kraft durch Freude“, ein.“

waren. Einmal wurde ein solcher feindlicher Stoßtrupp von zwei Mann des Stabes abgewiesen. Die zwei erbeuteten ein halbes Dutzend Granatwerfer und Maschinengewehre!

Schwarze als Träger der Anglo-Amerikaner

Mit nicht viel mehr Männern als ein solcher kampfstarker Stoßtrupp des Gegners zählte, kam das Bataillon, das den Monte Camino wochenlang verteidigte, auf den Befehl zum Herausziehen, denn ein sich Lösen vom Gegner war nichts als ein sich Herausziehen — vom Berg herunter. Es sind Soldaten, die sich oft im Nahkampf mit dem Gewehrkolben mit bewunderungswürdigem Heldenmut geschlagen haben. Eine Kompanie hatte schwerste Verluste, aber die übriggebliebenen, fochten wie die Löwen. Zweifelloso waren auch hier die Verluste des Gegners bei weitem größer. Der Gegner, vorsichtig wie immer, wieder unsere Nahstellen abtastend hat eine Anzahl Berge im Süden der Cassino-Ebene genommen, hat Felsenwüsten und Geröllkuppen in seine Hand gebracht, doch sind das alles keine Anzeichen dafür, daß sich sein Marsch auf Rom so glanzreich gestaltet, wie es Montgomery sicherlich gern hätte. Er setzt, getreu seiner Tradition, Hilfsvölker an die Brennpunkte zu werfen. Badoglio-Truppen ein, deren Fragwürdigkeit sich schon im ersten Gefecht erwies. Als Träger klettern Schwarze bergauf und bergab. Weil der Gegner offenbar selbst im Hin und Her der Kämpfe etwas mit seiner Strategie durchzudenken geraten war, warf er zweimal seine Verpflegungsbomben vor den Gefechtsstand des Bataillons, durchaus nicht den Unwillen der Panzergrenadiere erregend. Und wie sagte der gefangene englische Offizier, der aus aristokratischen Kreisen kommt? „Wir Engländer sind in Uniform gekleidete Sportleute, denn wir lieben den Krieg als Sport, während ihr deutsche Soldaten seid. Aber ich finde“, fügte der Engländer, leiser werdend, hinzu, „ich finde, dieser Sport beginnt zu ungemütlich zu werden.“

Kriegsbericht Walter Ems.

Das Herz des Reiches / Weltgeschichte von der Wilhelmstraße geschrieben (2. Fortsetzung)

Als der König von der heimlich geschlossenen Ehe mit dem Sohne des Großkanzlers erfuhr, versetzte er den Mann der Barberina — wie man erzählte auf Wunsch dessen Eltern — nach Glogau. Der Großkanzler wollte von dem widerlichen Weibsbilde, wie er seine Schwiegertochter nannte, nichts wissen. In Glogau machte sich jedoch die ehemalige Tänzerin wegen ihrer Wohltätigkeit außerordentlich beliebt und starb dort, zur Gräfin Campanini erhoben, im Alter von 73 Jahren.

Otto von Bismarck gab ein »Gastspiel«

Das Palais in der Wilhelmstraße hatte die Barberina vor ihrer Abreise für 11.500 Taler an den Staatsminister Graf von Eyckstadt verkauft. Die Tochter des neuen Besitzers verkaufte es wiederum an den Finanzrat Johann Crellinger aus Hannover, aus dessen Händen es in den Besitz des zaristischen Gesandten von Aloppus überging.

Seitdem blieb das Haus eine Stätte der Diplomatie. Der zaristische Gesandte ließ das Palais zunächst umbauen und so gewann es die Form, wie wir sie heute kennen. Im Jahre 1819 erwarb es der preußische Außenminister Graf von Bernstorff und bewohnte es bis zu seinem Tode. Aber auch nach dem Ableben des Grafen blieb das ehemalige Palais der Tänzerin eine Amtswohnung des jeweiligen Außenministers. Als solcher zog Otto von Bismarck in das Haus ein und bewohnte es bis zu seiner Übersiedlung in das benachbarte Radziwill-Palais, während im umgebauten Barberina-Palais sich das auswärtige Amt endgültig niederließ, um bis zum heutigen Tag dort zu bleiben.

V.

Wo Adolf Hitler die Kanzlerschaft entgegennahm

Die größte historische Stunde des Reichspräsidentenpalais

Es ist das älteste und zugleich eins der schönsten Gebäude in der Wilhelmstraße, der schloßartige, den Geist Schlüters atmende Bau Nr. 73, Conrad Wiesend hat es 1734 für den ehemaligen Landjägermeister Grafen von Schwerin erbaut. Das Haus, vor dem ersten Weltkrieg als Ministerium des Königlichen Hauses, später als Reichspräsidentenpalais bekannt, hat viele Tage des Glanzes gesehen, hier wurde manche Entscheidung von geschichtlicher Bedeutung gefällt. Seine größte historische Stunde erlebte das Haus, als der greise Feldmarschall von Hindenburg dem einstigen Gefreiten des Weltkrieges Adolf Hitler die Kanzlerschaft übertrug. In und mit dieser Stunde wurde ein neues Blatt in der wechselvollen, stolzen deutschen Geschichte beschrieben.

Wagner und Goethe ständige »Gäste«

Unter den Menschen, die dieses Haus inmitten des schönen großen Gartens bewohnten, ragt eine Frau besonders hervor: Frau von Steinitz, die später mit dem Grafen Wolkenstein die Ehe einging. Diese kluge, literatur- und musikeifrige Frau war eine glühende Verehrerin Wagners und Goethes. Sie sammelte einen Kreis bedeutender Menschen um sich. Ihre Gäste gerieten immer wieder darüber in Erstaunen, wieviel Neues sie in den Werken Goethes entdeckte. Goethe las sie mit besonderer Herzenswärme. Wagner hatte hier eine Heimstätte, nicht nur, daß seine Musik in diesem Hause gepflegt wurde — der Meister spielte an dieser Stätte selbst vor.

Wir wollen verschiedene Kapitel, die vom Reichspräsidentenpalais erzählen, überschlagen und gleich in die neuere Zeit hineingehen, wollen jenes Kapitel aufschlagen, über dem in

großen Lettern ein Name steht, der Name: Hindenburg.

Für zwei Perioden deutscher Geschichte gelebt

Als den Feldmarschall des ersten Weltkrieges, den ruhmreichen Sieger der Schlacht von Tannenberg, der Ruf des deutschen Volkes erreichte, die Bürde der Präsidentschaft zu übernehmen, war sein Leben eigentlich schon erfüllt. Er hatte Volk und Vaterland gegeben, was es überhaupt von einem Menschen seiner Bedeutung fordern konnte. Er, die personifizierte Pflicht, verzichtete auf seinen geruhamen, in langen Jahren des Dienens wohlverdienten Lebensabend und hielt seinen Einzug in das Haus Wilhelmstraße 73, das zu einer neuen Hoffnung für das nationale Deutschland wurde.

Hindenburg war, das muß jedem die Einsicht sagen, ein Mensch, der mit beiden Beinen fest in der Vergangenheit stand. Trotzdem hatte er sich, hochbetagt, die geistige Beweglichkeit, die Nüchternheit des Denkens bewahrt, um die Aufgaben der Gegenwart und der Zukunft klar zu erkennen. Er sah, daß die nationalsozialistische Bewegung, die in Adolf Hitler ihren genialen Führer hatte, von der Geschichte beauftragt war, die Geschichte des Deutschen Reiches in die Hand zu nehmen. Der geschichtliche Auftrag Hindenburgs, so kann man wohl sagen, war in der Stunde erfüllt in der er die Kanzlerschaft des Deutschen Reiches in die Hände Adolf Hitlers legte.

Die Stunde, in der die Fackeln lohten

Am 30. Januar 1933 leuchteten, von Aber-tausenden von Händen getragen, Fackeln durch die Nacht. Einer unübersehbar langen Schlange gleich wogte das Feuerband von der Charlottenburger Chaussee her durch das Brandenburger Tor und die Wilhelmstraße. Das Volk war aufgebrochen, um dem jungen Kanzler des neuen Reiches, der mit dem Präsidenten Hindenburg, dem Feldherrn des Weltkrieges, am Fenster des Palais in der Wilhelmstraße 73 stand, seine Huldigungen entgegenzubringen. Welch tiefes Symbol lag in diesen lodernen Flammen! Im tiefsten Dunkel der deutschen Nacht, die uns in ihrer unheilvollen Schwärze schier erdrücken wollte, leuchteten plötzlich hell die Fackeln, die den Weg in eine neue Zeit wiesen, in die Zukunft, der die nationalsozialistische Staatsführung das Gepräge und Gesicht gab.

VI.

Vom Ritterorden zum Propaganda-Ministerium

Ein »Fendalhaus« dient heute der Volksgemeinschaft

Nach der Einmündung der Anhalter Straße zur linken Seite verliert die Wilhelmstraße ihren Wohn- und Geschäftscharakter und beginnt, eine offizielle Straße zu werden. Schon das Eckhaus ist das frühere Verlagsgebäude des »Angriffs«. Von hier wurden die ersten scharfen Pfeile gegen die Systemregierung mit jungem Trotz geschleudert. Dann wurde im ehemaligen Angriff-Gebäude die SA-Gruppe Berlin-Brandenburg beheimatet.

50 Referenten mühten sich um Bittgesuche

Eine Strecke weiter liegt ein unauffälliges Geschäftshaus auf der rechten Seite — Wilhelmstraße Nr. 55. Auch dies ist ein historisches Gebäude, das Geschichte der jüngsten Vergangenheit erzählt. Noch vor kurzem sagte ein kleines, bescheidenes Schild, daß hier die Privatkanzlei des Führers untergebracht war. — Sie ist umgezogen auf die andere Seite, einige Häuser weiter. In der alten Kanzlei wurde man in einem freundlichen hellen Zimmer von einem überlebensgroßen Bild des

Führers begrüßt. Täglich war hier von 10 Uhr vormittags die Sprechstunde. Der Empfangsraum war stets überfüllt. Bittsteller aus allen Gauen des Deutschen Reiches warteten, um ihre Anliegen vorzubringen. In 25 Zimmern waren 50 Referenten damit beschäftigt, die schriftlichen Bittgesuche zu überprüfen. Mehr als die Hälfte der Bittsteller bemühte sich damals — als der Arbeitsprozeß noch im Anrollen war — um Arbeit oder um Unterstützung, während 20 v. H. um Rat und Hilfe in allen möglichen Angelegenheiten baten.

Wo sich heute das Reichsluftfahrt-Ministerium dehnt ...

Gegenüber der ehemaligen Kanzlei des Führers war in kürzester Zeit ein neues Wahrzeichen des befreiten Deutschlands entstanden — der Riesenkomplex des Reichsluftfahrt-Ministeriums. Ein ganzes Häuserviertel mußte abgerissen werden, um diesem in jeder Beziehung modernsten Bau der Reichshauptstadt Platz zu geben. Das Monumentalgebäude erhält nicht weniger als tausend Zimmer und hat eine Straßenfront von 280 Metern. Es wurde zu einem stolzen Zeichen der wiedergewonnenen Wehrfreiheit und es wirkte um so eindrucksvoller, wenn man bedenkt, daß vor der Machtergreifung sogar die Sportflieger in Deutschland auf Grund des Versailler Vertrages einengenden Bestimmungen unterworfen waren.

Ein Gebäude ging von Hand zu Hand

Das stolze Gebäude an der Nordseite des Wilhelmplatzes ist ein ehemaliges Ordenshaus des Johanniterordens. Auch in diesem Haus steckt ein Kapitel Weltgeschichte. Der Johanniterorden, der erste und älteste geistliche Ritterorden, verdankt seine Entstehung einer Gesellschaft von Kaufleuten aus Amalfi im Jahre 1048. Während der napoleonischen Kriege verlor der Orden alle seine Besitzungen in Süddeutschland und Italien, dann wurde der Orden in Preußen im Jahre 1810 aufgelöst. Das johanniter-Palais in Berlin wurde im Jahre 1737 von dem Grafen Fruchseß zu Waldburg erbaut. Nach der Auflösung des Ordens erhielt das Palais Prinz Ferdinand von Preußen der Bruder Friedrich Wilhelm III. Es wurde vorübergehend sowohl vom auswärtigen Amt als auch vom preußischen Generalstab bezogen, bis nach vielen Besitzwechseln im Jahre 1933 Deutschlands rührigstes Ministerium, das vom Führer Geschaffene Ministerium in die strengen Räume des Johanniter-Palais einzog. Ein Haus, das früher den beschränkten Zwecken einer geschlossenen Adelsgemeinschaft zunutze kam — der Johanniterorden hatte schon längst jede Bedeutung verloren und war zu einer Art feudalen Klub geworden — dient heute der deutschen Volksgemeinschaft.

Ende

Wußten Sie schon

... daß Obstbäume, die am Straßenrande stehen, also den Auspuffgasen der Kraftfahrzeuge und dem Straßenstaub ausgesetzt sind, einen besonders guten Ernteertrag liefern?

... daß das Stadttheater in Braunau am Inn, dem Geburtsort des Führers, mit einem Fassungsvermögen von nur 330 Personen das kleinste, ganzjährig spielende Theater Großdeutschlands ist?

... daß Enten während der Laichzeit der Forellen, die etwa vom 1. Oktober bis 15. Januar dauert, von den Fischgewässern ferngehalten werden müssen?

... daß in Cruet bei Lyon in diesem Herbst ein Rebstock festgestellt worden ist, der allein fast zweitausend Trauben trug? Man hofft daraus 130 bis 150 Liter Wein zu gewinnen.

... daß Monophagen Tiere sind, die sich nur von einer bzw. wenigen Tier- oder Pflanzenarten ernähren, die für andere Tiere ungenießbar oder unzugänglich sind?

und nie zuvor hatte sie, trotz der langen Trennungszeit, eine Unruhe wie heute gespürt.

Merkwürdig laut war es heute im Haus. Es polterte und stampfte. Wahrscheinlich trug die alte Frau Anders Kohlen. Aber sie hatte sie doch gar nicht heruntersteigen hören, und sonst kam Frau Anders doch stets auf einen Schwatz herein, und —

Der Schritt! So oft hatte sie auf diesen Schritt gewartet. Ihr Herz begann zu jagen, einen Augenblick lang konnte sie nichts sehen — dann stürzte sie hinaus, riß die Tür weit auf. „Ursel! Urselchen!“

Da stand er, rascher zu Hause als sein Brief, der ihn ankündigen sollte.

Ursula Märker konnte nichts sagen. Zitternd umklammerte sie ihren Urlauber, Mann, Waffe und Gepäck, als wollte sie ihn nie wieder loslassen.

die andere Hand. Und der Soldat steht schon am Gleise und schleift den schweren Rucksack am Riemen hinter sich her, denn auf seinem Arm hockt noch immer der Kleine.

Nur wenige Leute steigen aus den vollbesetzten Abteilen, die meisten vollen weiter bis zur nächsten Stadt, aber der Soldat findet noch einen Platz für die Frau. Ich muß noch lange genug sitzen nachher, sagt er und lacht dabei und läßt auch den Jungen nicht vom Arm.

Als der Zug anrückt, gibt es einen kleinen Stoß und der Kleine erwacht. Erstaunt sieht er den Mann an, dann sucht sein Blick die Mutti. Wieder schaut er den Soldaten an und wieder die Mutti. Dann legt er den Arm um den Nacken des Mannes und fragt leise: Vati? — Der Soldat blickt die Frau an und weiß nicht, was er sagen soll. Da spricht wieder der Junge: Mutti, Vati ist da — hier!

Da wacht auch der andere Bub auf, und er sieht den Bruder auf den Armen des Sol-

Unser SCHATZKASSELN

TOBAKSLIEDER

Einer Pfeife veritablen Knaster
Bin ich mehr denn allen Mädchen hold,
Denn diß approbierte Lebens-Pflaster
Meiner Zärtlichkeit recht kirre thut,
Schwärzet mir der Rauch mein Angesicht,
Ey mein Mägen zürnt deswegen nicht.

Daniel Stoppe (1728)

*

Toback ist mein Leben,
Dem hab ich mich ergeben,
Toback ist meine Luft,
Und eh ich ihn sollt lassen,
Ja, lieber wollt ich hassen
Selbst eines Mädchens Kuß.

Geh mein Mädchen hole,
Hol mir eine Kohle,
Auf das mein Pfeifchen brennt.
Mein Pfeifchen anzuzünden,
Der Toback muß verschwinden
Gleich wie der Rauch im Wind.

Rosen und Viole,
Mein Mädchen, sollst du holen;
Schau nur ein wenig her,
Das was aus meiner Tasche hängt,
Und was in meiner Pfeife brennt,
Das wird Toback genannt.

Auf ihr Brüder alle!
Reist mit mir nach Halle,
Da ist der Toback gut,
Bei Halle, ja, da wachst er,
Der allerbeste Knaster,
Drum raucht nur tapfer zu!

Selt etwa 1680 bekanntes Volks- und Studentenlied.

*

WIDERRUF

(An ihren Agathander)

Zürne nicht, geliebter Engel,
Wenn mein Kie verwegen schreibt,
Meldet er des Tabacks Mängel,
Weiß ich doch der Ausspruch bleibt,
Was dich, werther, kan ergötzen,
Muß auch mich in Ruhe setzen.

Sol ich dir den Taback loben,
Ja er ist ein Nectar-Safft,
Der, wenn alle Winde toben,
Angenehme Ruhe schafft,
Denn was Engel kan ergötzen,
Muß mann über alles schützen.

Aus dem »Poetischen Lindengebüsch«
verfertigt von der Lindenfeldine (1733)

*

Ich habe, weil ich war,
Mit Tobak mich genährt,
Doch alles, was man liebt,
Wird durch die Zeit verzehrt.
Mein Bester, gönnt du mir nun meine
sanfte Ruh,
So setz' dich auf mein Grab
Und rauch Tobak dazu.
Grabinschrift zu Erlangen (1764)

Schritte im Haus / Skizze von Lilli Conrad

Ursula Märker richtete sich auf und lauschte. Es waren jeden Morgen die gleichen vertrauten Geräusche im Hause: Erst die Zeitungsfrau. Dann der Nachbar, der zur Arbeit ging. Dann — während sie schon eifrig im Haushalt schaffte — kam die Post und zuletzt die Milchfrau.

Die Post!

Ach, seit drei Wochen ging die Briefträgerin mit ihrer schweren Brieflast an der Tür der jungen Frau Märker vorbei, ohne einen Brief in deren Briefkasten fallen zu lassen. — Das heißt, einmal war eine Tischlerrechnung gekommen, und einmal eine Drucksache, Lotterielose betreffend. Aber kein Brief aus dem Osten. Kein Brief daher, wo Heinz Märker, ihr Mann, im Süden des Ilmensees mit seinen Kameraden den lebenden Wall bildete, an dem der furchtbare Anprall der feindlichen Übermacht immer wieder zerschellte.

Drei Wochen lang war keine Nachricht gekommen seit jenem kurzen bleistiftgekritzelten Feldpostbrief, den sie immer mit sich herumtrug, immer wieder las.

Es ging nun in die vierte Woche, daß sie ohne Nachricht war. Gewiß mußte nun bald ein Brief kommen, ein neuer Brief, tröstlich, ein guter Gruß. Oder nicht? Würde sie Woche um Woche vergebens warten? Monat um Monat? Bis dann — ihre Briefe zurückkam? Und zuletzt — das Schreiben von der Kompanie, erzählend, wie er, ihr Mann — vorm Feinde gefallen.

Nein, nein! Sie lief ins Schlafzimmer, wo ihr zweijähriger Junge noch im Bettchen war und friedlich vor sich hin erzählte. Sie drückte ihn an sich, küßte ihn, weinte. Er guckte sie an, behaglich in den mütterlichen Armen, ohne Sorge, ohne Ahnung von ihrer Sorge und Angst. Er bangte sich nicht. Die Mutter war bei ihm, und ihre Macht schien ihm unbegrenzt. Sie konnte die zerrissenen Strümpfchen flicken, und wenn man müde war, hatte sie vorausschauend das Bettchen

gerichtet, und wenn man hungrig war, hatte sie schon Essen bereit. Nein, er kannte keine Sorge.

Ursula Märker trat von dem Bettchen zurück; es war nicht gut und klug, gleich morgens zu weihen, und solange man noch keinen wirklichen Grund hatte — vielleicht bekam sie bald Ursache genug, aber bis dahin.

Sie ging in die Küche und hing an, Kartoffeln und Gemüse zurechtzumachen. Dann würde sie den Jungen aus dem Bett holen, waschen und anziehen. Danach war es Zeit einzukaufen, und — sie ließ die Hände sinken, wieder kamen Tränen in ihre Augen. Was war nur mit ihr? Eine Unruhe trieb sie, daß sie nicht wußte, wie sie sich einen Augenblick ruhig halten sollte. Was war das nur? Seit einem Jahr war ihr Mann im Osten,

Vati ist Soldat / Skizze von Werner G. Suftrium

Die Frau sitzt schon seit einer halben Stunde auf dem Bahnsteig, und weil die Lampe so trübe brennt und weil es so spät ist, sind den Buben die Augen zugefallen. Der eine hockt bei der Mutti auf dem Schoß, und sein Bruder sitzt daneben und hat sein Köpfchen an ihren Arm gelehnt.

Der Soldat hat erst sein Gepäck abgelegt und auf den Fahrplan geschaut, jetzt tritt er an die Bank und setzt sich zu ihnen. — Lassen Sie ihn schlafen, sagt der Soldat, als die Frau den Kleinen wecken will, damit er Platz macht — Komm zu mir, und er hebt den Buben zu sich auf den Schoß. Der hat nur ein wenig geblinzelt, dann hat er den Kopf an die Brust des Soldaten gelegt.

Die Frau lächelt dankbar, und sie sagt, es ist ein wenig spät geworden heute abend. Dann schweigen sie, bis der Zug von weitem herankommt.

Die Frau steht auf und hält den schlafenden Buben im Arm und nimmt den Korb in

daten. — Auch zu Vati, sagt er und streckt die Arm zu ihm empor. Da hebt die Mutter ihn hinauf, und die beiden Jungen legen die Arme um den Soldaten und sagen wieder: Vati ist da.

Dann hält der Zug, und die Frau muß aussteigen. Der Soldat hebt die Jungen hinaus und setzt den Korb zur Erde, dann gibt er der Frau die Hand und streicht den Jungen über die Haare, und dann steigt er wieder ein. Wortlos folgen die Buben jeder Bewegung des Soldaten, und erst als der Zug angefahren ist, und bald das Licht in der Nacht verschwindet, fragt der eine: Mutti, warum ist Vati nicht bei uns geblieben?

Die Frau nimmt die Buben bei der Hand und hebt den Korb auf, und wie sie hinaus-treten alle drei auf die dunkle Straße, sagt sie: „Unser Vati ist doch Soldat!“

Der beseitigte Paragraph

Ein englischer Edelmann war, so erzählt ein Chronist aus dem vergangenen Jahrhundert, in einen Prozeß verwickelt, bei dem es um das Schicksal seines Vermögens ging. Die Sache stand nicht gut für ihn, und sein Anwalt sagte ihm das ganz offen. Der knochige Zeigefinger des alten Rechtspraktikers wies auf eine Stelle im Gesetzbuch. „Dieser Paragraph ist gegen Sie“, sagte er. „Hüten Sie sich, bei der Verhandlung irgend-wie darauf Bezug zu nehmen.“

Nun, der gerissene Advokat drehte und wendete sich, verbog Tatsache und Aussagen, knetete die Zeugen, legte dem Gegner Fallstricke und benebelte den Richter, und er gewann den Prozeß.

„Gratuliere“, sagte er zu seinem Klienten. „Der gefährliche Paragraph hat Ihnen nicht geschadet.“

„Das konnte er auch nicht“, versetzte der Edelmann gelassen und zog ein Blatt aus der Tasche. „Ich hatte die Seite vor der Verhandlung aus dem Gesetzbuch gerissen und in Verwahrung genommen.“

Karl Lörbs

Mrtvaški ples v Ložki dolini

Uresničenje komunističnega »osvobodilnega« programa v Ložki dolini na Notranjskem
Od jeseni 1941 do jeseni 1943 leta 500 žrtev Osvobodilne fronte!

V knjigi »V znamenju Osvobodilne fronte« je bil med drugimi načrti o tem, kaj pripravljajo Slovencem OF, objavljen tudi seznam tistih, ki so jih komunisti sklenili spraviti s sveta v Ložki dolini. Seznam vsebuje okoli 500 ljudi, določenih za likvidacijo. Med njimi so cele družine, ženske, starci, skratka ljudje vseh starosti in vseh spolov.

Ta načrt ni bil samo načrt. Danes je Osvobodilna fronta v tej nesrečni dolini sama s svojimi rabi ali pa posredno z izsiljanjem represalij spravila s sveta nič manj kakor 500 ljudi, jih osvobodila življenja in imetja. Prvi del komunističnega programa — odstranjevanje nasprotnikov z vsemi sredstvi, se je v tej slovenski občini uresničil. In vendar ni še niti leto dni od tedaj, ko je polovica javnosti označevala ta razkritja kot propagandno izmišljotino!

V naslednjem domačin iz tamošnjih krajev nazorno popisuje v »Slovenskem domu«, kako se je to zgodilo in zakaj je do tega prišlo. Po tem viru priobčujemo tudi mi to poročilo.

Ze dve leti je Notranjska pozorišče krvavega bratomornega boja. Ze dve leti ne odmeva iz notranjskih gozdov glas razposajenih pesmi, že dve strašni leti ihti in žaluje marsikatera Notranjska za možem, za sinom in celo za hčerjo.

In kdo je prvi skalil ta svetli mir, ki je že stoletja vladal med Notranjci? Kdo je prvi oskrnil sveta notranjska tla z bratovski krvjo? Mar je res Notranjec divjak, ki bi se rad napajal z lastno krvjo? Ne, ne! Notranjec je bil vedno veren, priden in pošten. V njegovih žilah ni nikdar divjala razbojniška kri. Saj se je v Ložki dolini v zadnjih 80 letih dogodil komaj en umor in v zadnjih 40 letih 2 uboja!

Da se danes na Notranjskem ruši in požiga, da se tam ropa, ubija in mori, tega niso krivi Notranjci, ampak mednarodna kuga, ki ji pravimo komunizem. Komunizem. Komunizem se je med Notranjce smrt, komunizem bo iztrebil našega človeka z notranjske zemlje, komunizem je že preobrazil prelepo pokrajino v pravo puščavo.

Komunizem se ni izlegel v duhi notranjskega človeka, ampak so ga zanesli na Notranjsko posamezni tuji.

Izmed vseh notranjskih krajev se je komunizem najbolj razpasel v Ložki dolini, manj v drugih notranjskih občinah. Zakaj ravno v Ložki dolini? Vzrokov pa je več! Domačini, ki so pribežali v Ljubljano, pripovedujejo tako: Vzroki:

1. Politični razdor

Po končani svetovni vojni so pri prvih občinskih volitvah nastopili komunisti samo v majhni občini Lož in zmagali, župan pa ni bil potrjen in ložki lokalni komunizem je popolnoma zamrl. Šele po nekaj letih so se začeli v staroški občini organizirati delavci lesne stroke. Bilo jih je pa tako malo, da niso nikdar upali samostojno na volitve, ampak so se vezali večinoma z narodnjaki. Nesrečna čud in politična svojevrednost nekega bivega staroškega župnika je povzročila razcep ljudske stranke. Zaradi tega so delavci, ki so se zvezali z enim delom liberalne stranke, prodrli s svojim županom, pokojnim Mlakarjem iz Igavasi. Ta je bil naveden kmet in se je kaj malo razumel na komunistično ideologijo, bil je le firma, zadaj pa se je skrival prav majhen krog pravih komunistov.

Vsa ta skupnica ni šela 100 ljudi. Najbolj delavni so bili tisti tuji delavski pomočniki, ki so se izpridili pri svojem gospodarju, znanemu komunistu iz Logatca, nekaj delavcev v Markovcu in nekaj takih, ki so se vrnili pokvarjeni iz Francije. Obe stari stranki sta imeli veliko večino v občini, toda ker sta bili obe razbiti, je uspel tretji, komaj s tretjino glasov. Take politične razmere so bile do razpada Jugoslavije.

2. Tihotapstvo

Ne smemo pa pozabiti dveh drugih, daleč važnejših dejstev, ki sta odločilno vplivala na politični razvoj doline, namreč na tihotapstvo in izseljenstvo. Tihotapstvo je vso obmejno Notranjsko moralno pokvarilo, stvarno pa ji več škodilo kakor koristilo. Pozneje bomo imenoma navedli vse tiste komunistične tolovaže, ki so bivši tihotapci in igrajo najvažnejšo vlogo v pobijanju. Zdaj ugotavljamo samo tale dejstva:

Tihotapstvo je zahtevalo v zadnjih 20 letih samo od Snejnika do Javornika več kot 20 mrtvih. Tihotapci so izpili samo v eni gostilni v eni noči tri sto litrov kuhanega vina! To niso bili redki primeri. Vsak tihotapec je imel eno kolo ali dve, vsak tretji pa motor. Niso jedli doma z družino krompirja ali močnika, ampak se jim ni tožilo iti ponoči v Stari trg k Benčini ali Korletu na klobase, pečenico itd. Nešteto krat je potem taka družba kvarjala za tisoče, potem pa si je najela avto za domov. Bili so primeri, da se je taka družba odpeljala z avtom naravnost na Bled. Zagreb je bil redno zabavišče teh magnatov.

Ce bi hoteli naštevati samo resnična dejstva, bi jih bila debela knjiga.

No, in zdaj pomislite! Ko je po razpadu Jugoslavije začel tak lahek in masten zaslužek usihati, kaj mislite, za kakšno delo so bili ti ljudje sposobni? Za nikakršno! Padli so prav kot zrela hruška OF v jerbas. Njihovo delo potem poznate.

3. Izseljenstvo

Nič boljši niso bili naši izseljenci, ki so se gumno ubogi, moralno pa popolnoma pokvarjeni vrnili domov. Izjeme so bile redke. Ti naši polizanci so prav iz tujine: Francije, Belgije in drugod pripeljali s seboj kolo, obleke in toaletne potrebščine, žep pa je bil največkrat pra-

zen. Pozabili so na naše šege in navade, navadno še domačo govorico, prinesli pa so v zmešanih glavih komunistična gesla, ki jih niso niti preizkusili, niti razumeli. Ti ljudje tvorijo gornjo plast v »osvobodilnem vodstvu«.

Leto 1941

Kdor pozna notranjske razmere, se ne bo čudil, da je mogla OF tako razprsti svoje mreže tamkaj. Komunisti so skočili takoj na delo, zlasti pridni so bili Logačani, ki so ves julij in avgust 1941 križarili s kolesi in avtomobili po Ložki dolini. Posebno se je odlikoval Florijan Notranjec, od domačih Hribar, Slavko Smell (Storžek), štrbe iz Loža in Hace iz Podcerkve. Jeseni pa je obiskal Notranjsko sin znanega zdravnika iz Ljubljane in organiziral OF iz vseh stanov.

Že v začetku je ta organizacija šepala. Eden izmed »klerikalcev« je pripovedoval, da kadar koli je prišel na napovedani sestanek, ga nikoli ni bilo. Komunisti so imeli namreč sestaneke vedno nekaj ur prej in so »nacionaliste« kar na kratko odpravili. Ti so začeli počasi odpadati, vodstvo so prevzeli komunisti. Spoznanje je prišlo prepozno, greh je bil že storjen. Nekateri so hoteli obrniti OF hrbet, ali niso uspeli. K tej idejni zmedi je pripomogel še važen zunanji dogodek.

Oktober 1941 so komunisti izvedli v Ložu napad na postojanke italijanske vojske. Ker je napad bil pod četniško firmo, je domače fante navdušil za hribe. Ni jih odšlo sicer veliko, nekaj pa le. Takrat se je oklenilo OF večina Sokolov, nekateri izmed teh imajo, žal, važne funkcije in eden se je letos septembra na zborovanju v Cerkljici tolkel po prsih in se pridušal, da ni komunist.

Ta napad je Slovincem zelo škodil, ker je razdražil vojaško oblast. Začel se je krizev pot Notranjcev. Ubili so bili trije Ljubljanci, 20 letni sin Telica Rafaela iz Loža in petletno dekletce orožnika Tavčarja. Komunisti so raztrobili, da je bilo ubitih 20 badoljčevcev, toda videl jih ni nihče, ker so jih odpeljali z avtom. Sam napad, ki sta ga s sodelovanjem treh lož-

kih gospodih organizirala in zahtevala ubiti Slavko Smell in poveljnik razbite »brigade« Hribar Ivan, oba iz Loža, je bil izveden zelo nespretno. Gibanje po Ložki dolini je bilo potem zelo omejeno. Ljudje so trepli in molčali. To je trajalo vso zimo.

Prve žrtve

Komunisti so opazili, da zgubljajo pri preplašenem ljudstvu vsak vpliv, zato so pripravljali občinske akcije. Ker pa so se domačini držali vzorno in so hujskačem obrnili hrbet, so komunisti uprizarili satansko nesramno igro. Badoljčevci so zaradi napada na Lož izsilili ustanovitev neke ženske organizacije, kar naj bi bil naredil občinski tajnik in pa pok. župan Mlakar. Ker pa župan ni mogel najti tajnice za organizacijo, je tako rekoč prisilil svojo najbližjo sosedo Zigmundo Franciško iz Igavasi, da je prevzelo predsedstvo. Begunci pripovedujejo, da se je ta revica toliko razumela na organizacijo kot zajec na boben. Stori-la je le to, kar ji je komunistični župan naročil na zahtevo skritih komunistov. Uboga re-va je bila le krinka za njihovo početje.

Kot strela z jasnega neba je zadela še itak preplašeno ljudstvo novica, da so komunisti z Rakeka ustrelili 16. marca 1942 zvečer Alojzijo Zigmund in njenega očeta Franca na domu v Igavasi. Ljudje so ostmeli. Nihče ni vedel, kdo je zahteval smrt teh dveh žrtev. Komunisti so vrgli med ljudi novico, da sta »izdajala«. Kdor je poznal očeta Zigmunda, se je za glavo prijel. Naj se skriva za smrtjo teh dveh žrtev iz Ložke doline kdor koli, ugotoviti pa moramo, da ni bil nihče iz Ložke doline niti obsojen niti ustreljen od badoljčevcev do maja 1942.

Sicer pa so ljudje sami dokazali, da ne verjamejo govoricam o »izdajstvu« s tem, da so se udeležili pogreba obeh žrtev v naravnost ogromnem številu. Do tedaj takega pogreba še ni bilo v Ložki dolini. Zaradi tega javnega protesta so se komunisti potuhnil, ljudje pa so šele tedaj sprevideali, da se je začel bratomor, ki mu je cilj vse kaj drugega kakor osvoboditev.

(Dalje prihodnjič)

Delovno zasedanje NSDAF Kreis Krainburg

Številna predavanja so dala ogrođe za nadaljnje delo

Dne 11. in 12. decembra se je vršilo okrožno delovno zasedanje NSDAF v Steinu. Po razvitu zastave je Kreisleiter Pg. Pilz sprejel poročilo Ortsgruppenleiterjev in dal navodila za nadaljnje delo. Popoldne so poročali sotruidniki Kreisstaba iz svojih delovnih področij. Razgovori, ki so s med tem vršili so tudi dragocene pobude. Kreisleiter je pozdravil tudi Gauwirtschaftsberaterja Winklerja, ki je imel predavanje o preskrbi civilnega prebivalstva in dal pregled o posameznih gospodarskih področjih. Pg. Ing. Winkler je dal tudi zanimiv vpogled v obtok bankovcev in hranilnih vlog. Zanimiva izvajanja je dal med drugim tudi Gauamtsleiter Pg. pl. Holla in glede naraščaja stranke, glede šol Adolfa Hitlerja itd. in opozoril na važnost del Ortsgruppenleiterja, Zellen- in Blockleiterjev. Drugo delovno zasedanje je začelo z jutranjim slavljem in kinski dvorani, katere izvršitev je bila poverjena

Wachtmeisteru Hirtnerju. Orkester, SA in HJ so imeli predavanja, ki so dala zasedanju dostojen okvir. Kreisobmann DAF Pg. Haberl je govoril o boju in varnosti naroda. Vrsto predavanj je potem nadaljeval Pg. Kurz in dal poročilo o ukrepih, ki so bili po značni obrambi že storjeni in ki bodo še pokrenjeni. Pg. Medizinalrat dr. Brilling je govoril o dednobioloških presojah in dal kratek pregled o podedovanih boleznih. V kratkih izvajanjih je dala potem Gaufrauenschafterleiterin Pgn. pl. Mitterwalner poročilo o delovanju NS-Frauenschafter s Frauenwerkom in mladostnimi skupinami vred. Kreisfrauenschafterleiterin Pgn. Müller je dala poročilo o delovanju Frauen-schafter v Kreisu Stein. Ob koncu delovnega predavanja je povzel besedo Kreisleiter dr. Pilz in z usmerjajočimi b. iedami pozval svoje sotruidnike, naj kakor doslej zastavijo vse svoje sile v področjih svojega delovanja.

Aus dem Kreise Stein

Stein. (Spremembe v vodstvu Ortsgruppe.) Pred kratkim se je vršil v Kreishausu aestanek Ortsgruppenstaba. Ortsgruppenleiter Pg. Strasser je pozdravil navzoče, posebno Kreisleiterja Pg. Pilza. Nato je poročal, da je kot zastopnik Landrata radi spremenjenih razmer pri Landratu prevzel še nove naloge in je, tudi radi zmanjšanja števila osebja prisiljen, določiti vodstvo Ortsgruppe. Vsem sodelavcem se je zahvalil za storjena dela in zaupanje in prosil, da tudi novemu Ortsgruppenleiterju izkažejo to zaupanje. Potem je spregovoril Kreisleiter Pg. Pilz in razpravljal o splošnem položaju in posebno o

posvetil novim nalogam, sodelavce je pa prosil, da tudi njemu zaupajo in se podajo z novo silo k že vajenemu delu. Sestanek je bil zaključen s trkratnim pozdravom Führerju.

Stein. (Slovo odsotnim sotruidnikom.) Pred kratkim so na pokopališču v Krainburgu pokopali Ortsgruppenleiterja NSDAF in župana v Schwarzenbachu Pg. Seigerja, župana iz Woditz Pg. Ritschla in občinskega tajnika Kalserja iz Woditz, ki je deloval za NSV. Prišli so predstavniki strank, države, da izkažejo zadnjo čast prerano umrli. Ob grobu je govoril Kreisleiter Pg. Pilz, ki je ocenil delo umrlih, ki so ga opravljali za Führerja in narod do svojega zadnjega dihaja. Posebno sočutje pa se obrača do zaostalih, ki so sedaj pod posebno zaščito stranke. Ob zvokih pesmi o dobrem tovarišu so izročili zemeljske ostanke zemlji.

Kreis Krainburg

Krainburg. (Varietetni večer za inozemske delavce.) NS-Gemeinschaft »Kraft durch Freude« je priredila 13. decembra 1943. v Partenheimu v Krainburgu varietetni večer za inozemske delavce zaposlene v Krainburgu. Kljub temu, da inozemsko delavstvo ne zna jezika, so vzbudila izvajanja akrobatov, žonglerjev, plesalcev in ostalih artistov z izvirno komiko kreten in mimiko, vse pod geslom »humor« mnogo uspeha in veselja. Veselje je bilo opazovati, kako se je stopnjevalo od prizora do prizora navdušenje v vrstah uslužbencev.

Večer, katerega naloga je bila pokazati delavstvu najrazličnejših evropskih narodnosti doživljanje skupnosti in da je smisel NS-Gemeinschaft »Kraft durch Freude«, nuditi vsakemu tvornemu delavcu, ki dela v Nemčiji za zmago, tudi nekaj veselih ur, je imel popoln uspeh. Podane stvari so bile na znatni višini. Veselje, ki so ga užili na tem večeru, je dalo vsakemu delavcu novo moč za bodoče čase.

Im Brennpunkt des Tages V žarišču dneva

Schweinemast wichtiger als Zuckerln
Pitanje svinj varnejše od sladkorčkov

Nach einer Anordnung der Hauptvereinigung der deutschen Zucker- und Süßwarenwirtschaft vom 22. November wird ab 1. Jänner die Herstellung von Zuckerwaren eingestellt. Das Fabrikationsverbot, das auch die handwerkliche Bonbonkucherei trifft, kommt nicht überraschend. Nach der Erschöpfung der Kakaovorräte ist die Schokoladen- und Pralineenerzeugung schon länger zum Erliegen gekommen. Es sind nur noch Zuckerwaren, und diese besonders für Jugendliche, zur Verteilung gekommen. Es kommt aber jetzt vor allem darauf an, den regulären Zuckerbedarf für die Ernährung einschließlich des zuckerhaltigen Brotaufstrichs wie Kunsthonig und Mischsirup, die weiter hergestellt werden, sicherzustellen. Die diesjährige Zuckerrübenenernte wäre zwar völlig ausreichend, im bisherigen Umfange die alten Aufgaben zu erfüllen. Aber die Rübe muß in diesem Jahr in gewissem Umfang für die Kartoffel einspringen. Sie findet in der Brennerie und vor allem in der Schweinemast Verwendung.

Für die Holzfahrt zusätzlich Hafer
Za odvoz lesa dodatek ovsa

In dem gemeinsamen Aufruf des Reichsbauernführers und des Reichsforstmeisters an das deutsche Landvolk, sich mit allen Kräften und Mitteln für eine beschleunigte und vollständige Holzfahrt als eine kriegswichtige Forderung einzusetzen, wurden besondere Vergünstigungen und Unterstützungen dazu angekündigt. In einem Erlaß des Reichsforstmeisters wird nunmehr mitgeteilt, daß für die bei der Holzfahrt verwendeten Zugtiere — nicht also nur Pferde — zwei Kilo Hafer je Arbeitstag und Tier zusätzlich gewährt werden. Der Antrag ist beim Landrat einzureichen, gleichzeitig mit einer Bestätigung des Holzkäufers und des Waldbesitzers, daß sich der Antragsteller an der Holzfahrt beteiligt hat. Dieser bekommt dann einen Futtermittelschein, mit dem er sich den Hafer beschaffen kann. Die Anträge sollen in längeren Zeiträumen eingereicht werden, etwa monatlich einmal. Den Forst- und Holzwirtschaftsämtern werden die in ihrem Bezirk freigestellten Hafermengen noch besonders bekanntgegeben; die Getreidewirtschaftsverbände bekommen Nachricht von der Hauptvereinigung der deutschen Getreide- und Futtermittelwirtschaft. Es ist dafür gesorgt, daß dieser Hafer bis zur Beendigung der Holzfahrt ausgegeben werden kann.

Rodbinska kronika iz Gorenjske Kreis Krainburg

Laak a. d. Zaier. Rojstva v mesecu novembru: Leopoldine Krainik, St. Florian; Maria Emilie Werchounik, Safnitz; Stanislaw Peternell, Althof; Cäcilie Bernik, Burgstall; Anna Matschek, Papirnitz; Martin Koschuch, Bressnitz; Veronika Leopoldine Krainer, Laak; Friedrich Altsch Oberfeichting; Peter Triller, Ermera; Paula Plesteniak, Selo; Alois Fabian, Oberfeichting; Maria Emilie Margutsch, Laak, Alther Platz; Martina Dolenz, Schwarzenberg; Stanislaus Skopetz, Smolnik; Anton Jamnik, Burgstall; Nikolaus Benedik, Safnitz, Andreas Wilfan, Althof; Nikolaja Kalan, Godeschitz; Franziska Pototschnik, Waltersbügel; Aleksander Schelhaus, Laak, Bahnhofstraße; Andreas Schniderichitz, Laak, Alterstraße; Josef Langerholz, Pewen; Leopoldine Mraula, Heiligenelst; Josefa Scharger, Mitterfeichting; Cäcilie Hafner, Dörfen; Emilie Stanonik, Wrodech; Hedwiga Hobitsch, Laak, Badgasse; Jakob Globotschnik, Mitterfeichting. — Umrli so: Marianne Koschier, Schwarzenberg; Maria Maloverch, St. Petersbügel; Maria Swolschak, Altsack; Franz Pokorn, Schutna; Maria Hafner, Laak, Georg Koral, Mitterfeichting; Michael Hafner, Oberfeichting; Johann Kermel, Stanische; Maria Debenz, Schwarzenberg; Ursula Woschner, Schwarzenberg; Maria Woschner, Schwarzenberg; Maria Koschier, Schwarzenberg; Matthäus Koschier, Schwarzenberg; Martin Koral, Zauchen; Franziska Kuralt, Safnitz; Franz Rudolf Michowetz, Lipitz; Anna Jugowitz, Godeschitz; Ursula Dolenz, Schwarzenberg; Franz Peternell, Schwarzenberg.

Kreis Stein

Stein. V mesecu novembru so se rodili: Viktor Ladislaus Medmesch, Schutt; Sophie Me-jatsch, Fuschine; Andreas Tschimscher, Theinitz; Generos Wonta, Münkendorf; Martina Golob, Steinbüchel; Erich Koberwein, Münkendorf; Elisabetha Bernot, Neul; Maria Suschnik, Duplitz; Maria Silva Pogatscher, Perau; Maria Marianna Jagoditz Graben; Johann Prekiet, Stachowitz; Karl Pogatscher, Bakownik; Marian Hummer, Woditz; Emil Gradi-schek, Münkendorf; Erna Iskra, Graben; Franziska Uranker, Hrib; Martin Turk, Münkendorf; Andreas Maria Widmer, Goditsch. — Umrli so: Johann Kotnik, Brische; Friedrich Tschertschnowitsch, Stein-Stadt; Johann Prekiet, Stachowitz; Franziska Gerkmann Theinitz, Johann Nardin, Münkendorf.

Male gospodarske novice

Angleška vlada je opozorila, da bodo vse rezerve kavčuka koncem leta 1943. porabljene in da je sedaj Anglija odvisna od uvoza surovin ali sintetične gume.

Številke angleške premogovne proizvodnje za mesec november izkazujejo ponoven padec. Povprečni tedenski izkop je znašal 3815 ton proti 3.908 v oktobru.

Pogajanja zaradi nove ureditve nemško-bolgarskega blagovnega in plačilnega prometa so bila v soboto zaključena z novim dogovorom, ki je veljaven od 30. septembra 1944.

Severnoameriški predsednik Roosevelt je podpisal nov zakonski predlog glede mornarice, ki zahteva vsega skupaj 6 milijard dolarjev.

Sodobne slike

Zgoraj:
Protisunek naših oklopnjaskih odredov severno od Krivojroga. Oblaki dima označujejo boljševiška odporna gnezda, ki jih naši spredaj ležeči oklopnjaki izvidniki obstreljujejo.

(PK.-Kriegsbericht Klitzsch-Scherl GD)

Na desni zgoraj:

K uspešnim bojem japonskega pomorskega zračnega orožja. Ta risba vojnega poročevalca ponazori učinek napada japonskih pomorskih letal na nekega ameriškega nosilca letal.

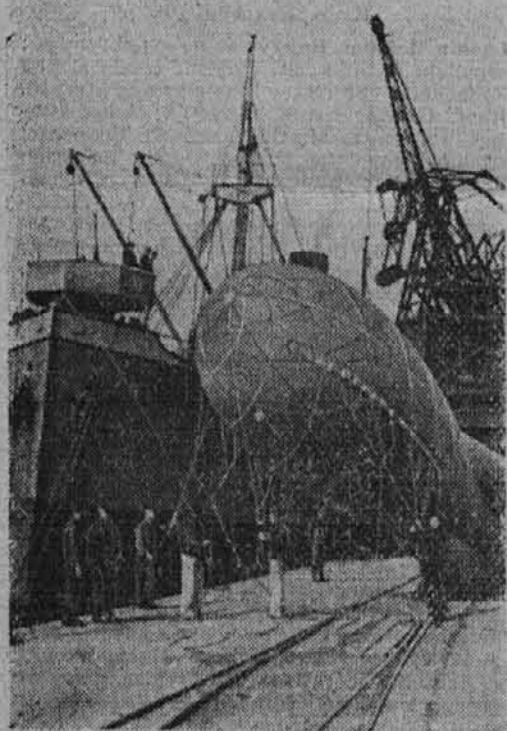
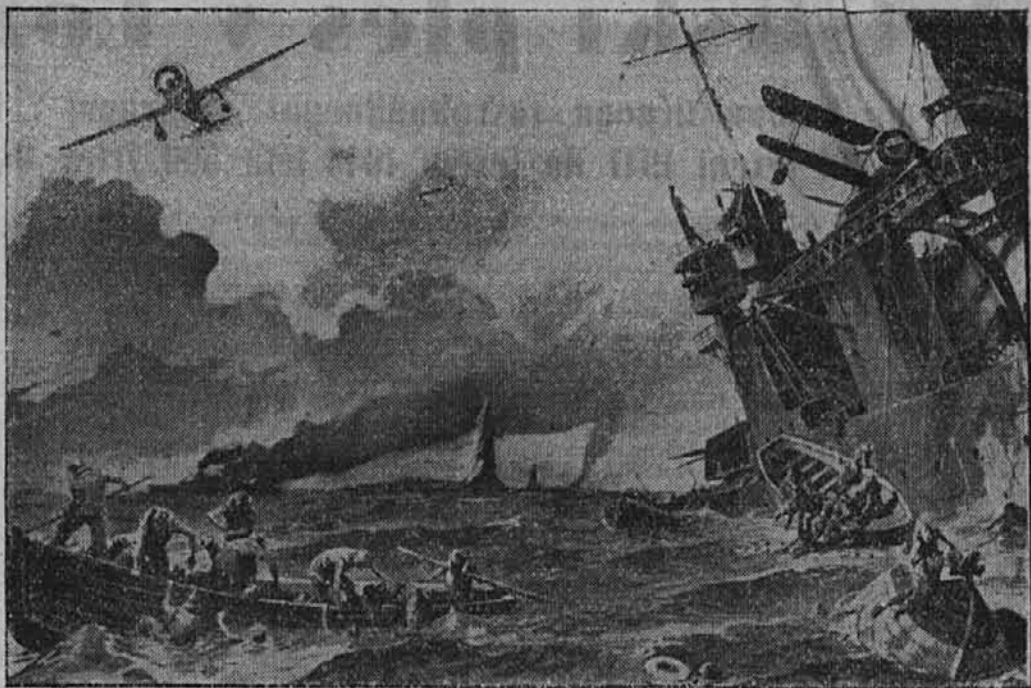
(PK.-Zeichnung: Baltz-Atl GD)

Na desni zraven:

Od bojov pri Kerču.

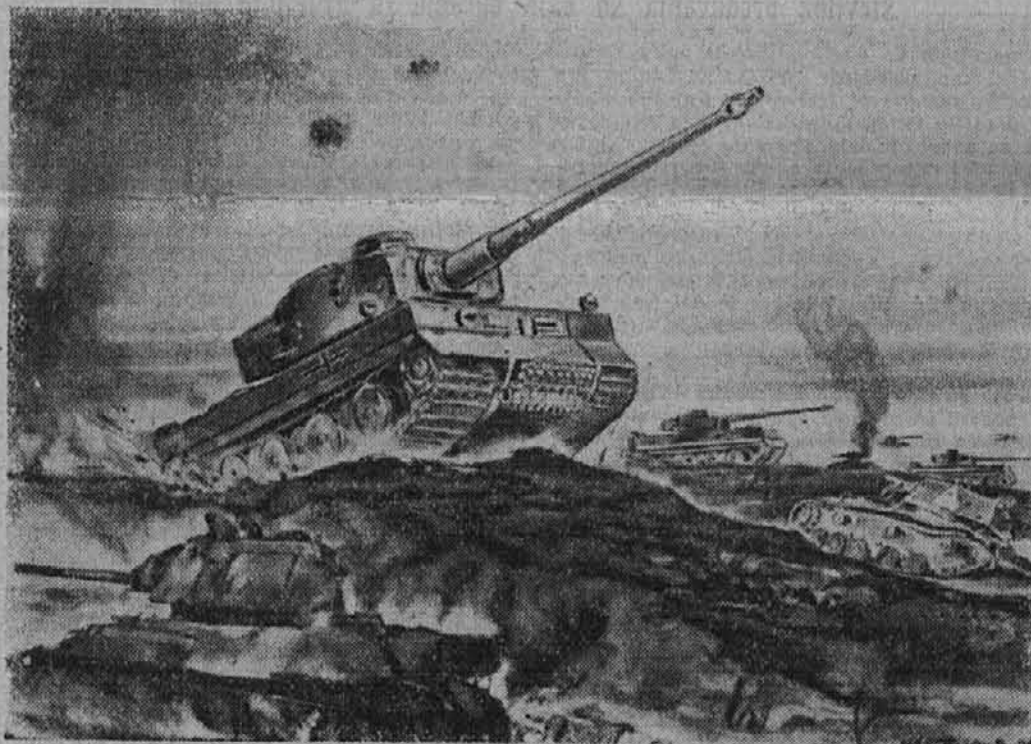
Med ostanki zidovja in ruševinami hiš je v kamenitih tleh s trudom izkopana glavna bojna črta.

(PK.-Aufnahme: Kriegsbericht Schlem, HH., M.)

Po končani nočni vožnji potegne mostvo krovnega protiletalskega topništva v lukl zaporni balon navzdol.

(PK.-Aufn.: Kriegsber. Karwina, HH., M.)

Oklopnjaki v boju.

(PK.-Aufnahme: #Kriegsbericht Buschschulte, Waffen-#, M.)

Zakurili so z drvami

in se grejejo možje, ki so prosti stražne službe, v letih nekega samostana.

(PK.-Aufn.: #Kriegsber. Budulis, Atl., M.)

Malo časa pred protisunkom

Zadnje granate našega obstreljevanja tulijo skozi zrak. Še je čas za cigareto do protisunka.

(PK.-Kriegsbericht Vorpahl — Presse-Hoffmann GD)

Moštvo neke vojne divizije zračnega orožja v bitki prednjih straž. V zakloniščih čakajo naskakujočega sovražnika.

(PK.-Aufn.: Kriegsber. Keiner, PBZ., M.)

Tako se je končala Jugoslavija

Spisal Danilo Gregorić Copyright 1943 by Wilhelm Goldmann Verlag in Leipzig 26

Antić si je bil opomogel od strahu, od katerega je bil ves trd.

»Kar se tiče Pešića, je vojni minister brez dvoma zelo sposoben mož, ki se glede razpoloženja v armadi natančno tako dobro ali še bolje spozna ko vi. In kar se tiče vaših trditve, so te grozne. Kako morete sploh primerjati današnji položaj z onim iz 1903. leta? Tlik pred sklepom pakta smo, ki zagotavlja državi njeno integriteto, njeno suverenost, njene meje, njeno neodvisnost. Pakta, ki je edina, najboljša garancija naše bodočnosti, ki nam daje Solun...«

»Aha, tu torej imamo, Solun! Tu je vendar ves peklenški načrt Nemčije. Hočejo nas uspavati, nas zazibati v brezskrbnost. Hočejo nas prisiliti da odložimo orožje, da potem dovrše obkoljenje Jugoslavije. Stvar s Solunom je ravno največja ironija, Nemci hočejo Solun, hočejo nas odrezati, hočejo nas ločiti od Angležev, od katerih že stojita dve diviziji v Solunu in kateri bodo jutri tam izkrcali dvajset divizij. In če je Solun v nemški roki, ni nobene fronte več na Balkanu.«

»Bedasto, blazno, prismojeno!« Kosićev poveljevalni glas se je ostro razlegel vmes.

»Toda čemu fronta na Balkanu? To smo že tako pogosto pretresali. In danes je trdno naša prepričanje, da bi bila naprava take fronte blaznost. Mi je sploh ne moremo postaviti. Mi vendar nečemo vojne. Mi hočemo vendar brez-pogojno odvrniti vojno od našega naroda.«

Antić je govoril razburjeno. Rekel je »mislil sem na tem sebe in prince, ki je bil med tem skočil pokonci in s naglimi koraki odšel iz sobe. Mislil je na starega vojnega ministra Pešića, ki je bil v demisiji, ker je bil zelo zameril, da je princ sploh poslušal Simovića, če je ta govoril o razpoloženju v armadi. Pešić je bil vendar izjavil, da jih bo pošteno povedal Simoviću, ki mu je bil z rehabilitacijo pripomogel do poveljniškega mesta pri zračnem orožju. Mar to ni pomagalo? Ali morda Pešić Simoviću vendar ni prav povedal mnenja.

Tu je že govoril dalje Simović, naslanjajoč se sedaj nazaj v naslanjaču in si v nemarno prekrizajoč svoje dolge noge:

»Fronta na Balkanu je edino, kar lahko nudimo našemu zavezniku iz svetovne vojne, kateremu smo dolžni večno hvalo. In samo s to fronto se lahko država reši pred nemško hunsko poplavo. Mi moramo držati fronto na Balkanu, in mi jo tudi lahko vzdržimo proti vsaki premoči. Danes imamo en milijon ljudi pod orožjem. Lahko mobiliziramo še pol milijona. Anglija nam da letal, topov, oklopnjakov. Britanske divizije se bojujejo z našimi hrabrimi vojaki tesno ob strani. Turčija bo potem tudi takoj vstopila v vojno, tako tudi Sovjetska zveza in kdo ve, še kdo. V Bolgarijo bomo takoj vdrl, združimo se takoj s Turki, Italijane vržemo iz Albanije v morje.«

Simović je zasopel. Govoril je bolešno razburjeno. Antić je izkoristil ta premolk.

»Toda Solun nas vendar čisto nič ne briga. Naj ga mirno vzamejo Nemci. In britansko pomoč smo videli na Norveškem, v Belgiji, na Nizozemskem, v Franciji. In Turčija se bo premislila, preden bo stopila iz svoje rezerve. Proti tej velikanski nemški premoči mi vendar ne moremo ničesar opraviti. Nasprotno pa imamo na drugi strani vse najdalekosežnejše garancije za našo državo, če pristopimo k paktu.«

»Pa jasno, se je oglasil Kosić. »Odkar sem postal šef generalnega štaba, sem vedno opozarjal na to, da se mi ne moremo vojskovati. Naši častniki, naša moštva niso prirejeni na moderno vojskovanje velesil. Naša oborožitev je pomanjkljiva. In vrh tega je sploh popolnoma blazno, misliti na vojno sedaj, ko smo pri-

dobili mir. Kajti to je pač tudi cilj sleherne politike. In tako misli tudi ves generalni štab, ne samo jaz.

Zopet porogljiv smehljaj okrog Simovićevih stisnjenih ust.

»Ampak ne mlajši častniki.«

»Potem je pač vaša dolžnost, je odvrnil Antić »da jih spravite k pameti pri zračnem orožju, kjer ste odgovorni vie.«

»Tega ne morem. Mladi možje so ogorčeni zaradi strahopetnosti sedanje politike. Razsrdila jih je brezsmiselnost, s katero mi izdajamo svoje stare zaveznike. In če sedaj še podpisemo pakt, smo poteptali v prah čast in ponos. Na previsoki je naša tradicija in čast našega naroda.«

»Kakšne neumnosti zopet tu kvasiš se je razvnel Kosić, rdeč od jeze. »Ali je to čast, če za angleške interese pahnemo v vojno narod, ki si ne more pomagati, če nam nudijo roko miru?«

»Smešno, roka miru« je odgovoril Simović ravno tako razburjeno. »Nemci nas hočejo sedaj z objubami držati v miru, dokler niso gotovi na Jugu. In potem pridemo mi na vrsto. To je vendar jasno vsakemu otroku.«

Zadnji poskus Velike Britanije odvrnjen

Simović, z zagrizenim obrazom, je bil najhladnejši. Od svoje teze ni odnehal. Žilavo je vzdržal svoje trditve in trmasto ponavljal, da je narodna dolžnost, udariti proti Nemčiji, in da prepoveduje narodna čast, stopiti z Reichom v pogodbeno razmerje.

Skoro eno uro je trajalo to prerekanje. Končno je Simović umolknil. Je li bil sedaj prepričan, ali se je samo zapri vase? Kaj je pomenilo, da si je neprestano, na kratko vlekli svoje majhne brčice?

Znena da so se odprla vrata sosedne sobe. Vstopil je princ, držeč papir v roki. Za njim se je prikazal orientalski obraz ministrskega predsednika in nekaj postav je bilo videti v ozadju.

»Antić, pridite za trenutek k meni. Kosić, vi počakajte še nekaj trenutkov. Simović, pojdi mi prosim po generala Pešića.«

Jasno je donel glas prince po prostoru. Bil je zopet popolnoma miren, in njegov mir se je širil po razburjenih.

Ko sta bila sama z Antićem, ga je vprašal princ:

»No, ali se je Simović končno spametoval?«

»Visokost, na žalost ne. Ta mož je nevaren. Treba ga je čim najhitreje upokojiti. Sicer se lahko pripetijo še nesreče, je bil nagel odgovor.

»To je že sklenjena stvar. Simović gre, in ravno tako tudi Bogoljub Ilić, mož, glede katerega sem se tako močno zmotil.«

»Samo, Visokost, čim prej tem bolje.«

»Sedaj pred podpisom, tega nočem storiti, je odgovoril princ z zamišljenim pogledom k durim sosedne sobe, v kateri so sedeli ministri. »Morda bi to v resnici povzročilo razburjenje pri zračnem orožju. Dosti mi je že teh povpre.«

Antić je priznal, da je to razlog, da se upokojitev obeh generalov odloži za nekaj dni.

»Hočem, da se čim prej odpremi odgovor na to brzojavko«, je nadaljeval princ in izročil Antiću papir.

Naglo je minister dvora preletel brzojavko. Bila je od kralja Velike Britanije. Jurij VI. je pred podpisom trojnega pakta rotli še enkrat prince, svojega sorodnika, naj ne podpiše instrumenta, ki je baje naperjen proti Angliji, proti civilizaciji in svobodi sveta. Apelliral je na sorodniška čustva, na osebne odnose, na sobojevništvo narodov.

»Samo otroku jasno, je kliknil Antić vmes, ki je bil poskočil in z razburjenimi koraki stopal po sobi ter živahno gestikuliral. »Nemčija bo mož beseda. In mi lahko le vse zgubimo in nič ne pridobimo, če gremo zoper Nemčijo.«

»Tako pa, če se prav spomnim, prej niste mislili, je ugovarjal Simović zasmehljivo. Antić se je vedno bolj razburjal.

»Politika je računanje s prilikami. Kakor stoji stvari danes, je vsaka druga politika razen one trojnega pakta za nas samomor, in vaše mlade častnike morate ravno krotiti.«

»To ne gre. Ti ljudje hočejo z našimi aparati poleteti v Grčijo in se tam bojevati. In jaz jih ne morem zadržati. In poprej hočejo bombardirati Bel grad.«

»Ti govoriš kakor eden iz norišnice, je rekel tudi Kosić, ki je sedaj vstal. »Tu je ta prokleta propaganda, ki je nihče ne zavira, nihče ne preganja. Zdaj ni več nobenega časa za politiko. Treba je energično nastopiti proti vsemu, kar bi moglo upropastiti državo.«

Vedno bolj razburjen je postal pogovor. Glasovi so postali vedno glasnejši. Besede in prerekanje, skoraj že kriče, so brnele po zraku.

Antić je tekal po sobi gori in dol in se od časa do časa ustavil. Krilil je z rokami, da bi dal poudarka svojim besedam. Kosić je sedel težko zakopan v naslanjaču, vedno znova poudarjajoč, da je Simović »popolnoma ponorel in da naj ne govori neumnosti.«

In kmalu je bil odgovor gotov. Zopet osebno na Jurija VI. Mali balkanski princ odgovarja svojemu velikemu sorodniku, odločno in nedvoumno. Mož, zavedajoč se odgovornosti, ki bremeni na njem, prežet z resnostjo misli, ki mu jo je zapustil njegov umorjeni bratranec: čuvati Jugoslavijo.

Odgovor se je glasil, da ostanemo sorodna čustva nedotaknjena. Pristop k paktu treh sil nima nobenega opravka s tem. Pač pa je ta pakt potreben, da se zagotovi pokoj in mir države. Jugoslavija vodi politiko, ki ustreza prilikam njenega gospodarskega in političnega položaja.

Zadnji poskus Velike Britanije je bil odvrnjen. Toda princ je bil s podpisom brzojavnega odgovora podpisal tudi svojo lastno obsodbo. London je prejel brzojav. London je izdal povelje.

»In sedaj gremo h gospodi od vlade.«

»Simović in Kosić — ali naj bosta ta dva tudi zraven?«

»Ne. Simović lahko gre domov. In Kosić tudi. Pač pa naj on jutri govori z generali. Hočem jutri imeti še točno poročilo o njihovem stališču.«

Hudobna poteza se je globoko zarezala v Simovićev obraz, ko mu je bil Antić sporočil, da se lahko umakne. Z največjo naglico so bili poslali po Pešića in Simović je mislil, da bodo sprejeli Pešićevo demisijo. In da bo on, Dušan T. Simović najsposobnejši, določen za njegovega naslednika. Sedaj pa pošljejo njega stran, vtem ko bodo civilisti tu notri v vsej obliki sklenili podpis pakta. Dobro, naj pa imajo, kar hočejo.

Z naglo kretnjo si je Simović posadil na glavo z zlatom vezeno čepico. Z visoko dvignjeno glavo je šel po stopnicah navzdol. In samo majhen drget okrog slabega podbradka je izdajal njegovo notranje razburjenje.

Osmo poglavje

Pristop k paktu treh sil

Na malem predmestnem kolodvoru v Topčideru je dne 24. marca ob deseti uri zvečer stal poseben vlak. Slikajoč je tekla para iz tesla mogočne lokomotive. Bil je miren večer, zvezdnosjen in topel. Peron je bil izprazen.

»V imenu vsega češkega naroda«

Čeho-Moravska se ne da izročiti boljševiškem imperializmu - Benešev manever

Praga, 21. decembra. Državni predsednik dr. Hacha in češki ministri avtonomne vlade protektorata na Češkem in Moravskem sta glede pogodbe, ki jo je sklenil Beneš v Moskvi, dali sledečo skupno izjavo:

»V imenu celokupnega češkega naroda kot njegova zakonita in pristojna vlada slovesno protestiramo proti poskusu neodgovornih emigrantov, izročiti našo domovino boljševiškem imperializmu. Češki narod in njegova vlada, zvesta svoji evropski obvezi, ne bosta nikdar priznala pogodbe z boljševizmom, ampak se z vsemi silami obračala proti izdajstvu čeških držav boljševizmu. Mi se držimo Reicha, čegar oborožena sila nam danes edina zagamči rešitev evropskih narodov in njihove kulture.«

Češka vlada pod vodstvom državnega predsednika dra. Hache je sedaj še enkrat posebno krepko podčrtala jasnost, ki je ni moči napak razumeti in ki je obstajala med njo in češkimi emigranti že od nekdaj, če se je v imenu naroda, ki ga zastopa, oglašila s svojim protestom proti nezakonitemu predrzemu ravnanju izseljenca Beneša, ki je svojo nekdandjo domovino izdal Moskvi s sklepom navidezne pogodbe. Češka vlada izreka v svojem manifestu, ki je oblikovan z odgovornosti polno resnostjo, samo mnenje celotne svetovne javnosti, če označuje po Benešu podpisano agitacijsko šušmarstvo kot izdajstvo čeških dežel boljševizmu.

Da bodo po Beneševem paktu z Moskvo neposredno prizadeta dežela najostreje re-

in samo člani vlade ter tako zvani »predstavniiki oblasti« so se bili zbrali k slovesu. Cvetković in Cincar-Marković sta bila namenjena v Wien, da podpiseta Jugoslavijo na listini o pristopu k paktu treh sil.

Težki so bili dnevi, ki so bili za nami. Po znameniti seji kabineta so sledile demisije treh ministrov: Konstantinović, Budisavljević in Čubrilović so bili izstopili iz vlade. Vsi trije prostozidari. Vsi trije zato, ker so bili proti politiki pakta treh sil. Konstantinović je bil umaknil svoj odstop, in tako je bil še kot član kabineta lahko nasledoval vsa zadnja posvetovanja pred odhodom. Končno je na dan, preden sta se morala oba ministra odpeljati v Wien k podpisu pakta, zopet vložil svojo demisijo. Tokrat končno veljavno.

Čakali smo na peronu Cvetkovića in Cincar-Markovića. Bilo nas je približno petdeset oseb. Pokrenjene so bile obširne varnostne odredbe, kajti govorili so o atentatih.

Pristopil sem k vodji Slovencev dru. Kulovcu, ki je bil z veliko energijo in velikimi političnimi zmognostmi nastopil nasledstvo pokojnega dra. Korošca. Spadal je h kabinetu kot minister za javna dela.

Sedaj imate gotovo tudi veliko nervoznosti in dela s seboj gospod ministere.

Kulovec se je lahko nasmejaj skozi svoje naočnike. Bil je videti utrujen in zmuden.

»Bilo je v resnici zelo težko. Saj je vendar nerazumljivo, s kakšno otročjo smešno logiko, s kakšnimi trapastimi argumenti se mora človek boriti. Za nas je jasno, zlasti za nas Slovence, da Jugoslavija samo lahko obstoja, če gre stoodstotno s silami reda in izgradnje. To je edina pot, ne samo da se doseže mir države, ampak da se ji ustvari tudi velika bodočnost. Pač nikoli v Jugoslaviji ni bil storjen sklep, politična odločba, ki bi tako izvirala iz gola domoljublja in čuta odgovornosti, kakor ta.«

»Toda jaz ne razumem, sem ugovarjal, zakaj vlada dopušča to neverjetno nasprotno propagando in ji ničesar ne stavi nasproti.«

»Jaz sem se tudi tako močno trudil, da prepričam ljudi, da je treba nekaj storiti. Največje delo, najbolj blagotno, lahko amata narod kot nekaj postranskega ali celo za nekaj slabega, če ne pride med narod potrebna propaganda, ki pojasni narodu, ki obrazloži kako in kaj. Toda govoril sem vedno zama. In sedaj imamo, ravno na dan odhoda predsednika in zunanjega ministra še to neumno demonstracijo rezervnih častnikov, ki bi jo bili lahko preprečili če bi dali ljudem še nekaj pojasnil, ali pa zapril nekaj hujskačev. Toda nič se ne stori, in potem so presenečeni, če nasprotna stranka kaj stori.«

Kulovec je mislil na le malo obiskano zborovanje združenja rezervnih častnikov, ki se je bilo vršilo prejšnjega dne. Na njem je bil nek znani zloglasni hujskač — pozneje so ugotovili, da se je to bilo zgodilo po incitativu odstopivšega ministra Budisavljevića — predlagal neko resolucijo. V njej je bilo izrečeno, da spravlja politika vlade domovino v nevarnost, in sklenjeno, da se v znak protesta zoper to politiko zborovanje ne vrši. Večina navzočih, ki so prišli iz province in niso vedeli, zakaj je šlo, so osupljeno molčali, vtem ko so kričali z velikim hrupom sprejeli resolucijo. In že so v britanskem in ameriškem radiu s propagando popolnoma izkoristili to činjenico. Že so preplavili državo s celo povodno letakov.

Kulovec je imel prav. Ves ta slab prizor, ki sam na sebi ni imel pomena, a je vendar povzročal jezo, bi bili lahko gotovo preprečili.

»Sedaj se pa moramo lotiti dela, če se vrnejo, je rekel Kulovec. »Sedaj je treba razčistiti situacijo. Če ljudje sedaj ne bodo nastopali skupaj v državi s polno energijo, se bomo umaknili iz kabineta. Kamor človek pogleda, prostozidar ali agent! Tega mora biti sedaj konec. V prihodnjih tednih bomo imeli veliko dela!«

(Dalje prihodnjic.)

Dr. F. J. Lukas

Ausscheiden! Aufbewahren!

Deutsch methodisch und praktisch

237. STUNDE.

Hätten Sie das richtig übersetzt?

1. Wer nach dem Scheine urteilt, täuscht sich leicht.
2. Wir haben getan, was wir konnten.
3. Wie man säet, so erntet man.
4. Wo ein Aas ist, da sammeln sich die Geier.
5. Wohin du gehst, dorthin geh auch ich.
6. Je mehr er bekommt, desto mehr will er.
7. Wir erhielten genau soviel zurück, wie wir gegeben haben.
8. Komm so schnell als möglich zurück.
9. Ich behalf mich, so gut es ging.
10. Wir leisteten, soviel wir konnten.

Zum Zeitwort.

1. Es ist mir dort sehr gut gegangen.
2. Es freut mich, Sie gesund zu sehen.
3. Es reut ihn, das getan zu haben.
4. Wir sind ganz naß geworden.

Man sagt entweder:

1. Er hat mir etwas geschenkt - oder - er hat mich mit etwas beschenkt.
2. Er hat über mich gesiegt - oder - er hat mich besiegt.
3. Ich werde auf Ihr Schreiben antworten - oder - Ich werde Ihr Schreiben beantworten.
4. Ich zweifle daran - oder - ich bezweifle es.

All bi vi to pravilno prestavili?

Kdor po videzu sodi, se lahko zmoti.

Storili smo, kar se je dalo.
Kakor boš sejal, tako boš žel.
Kjer je mrhovina, tam se zbirajo jastrebi.
Kamor greš ti, grem tudi jaz.
Več ko dobi (prejme), več zahteva.

Vrača se, kot se posodi.

Vrni se čimpreje.
Pomagaj sem si, kot sem vedel in znal.
Storili smo, kolikor smo mogli.

H glagolu

Tam mi je bilo zelo dobro.
Veseli me, da ste zdravi.
Žal mi je, da je to storil.
Bili smo premočeni.

Rečemo

On mi je nekaj podaril - ali - z nečim me je obdaril.
Zmagal je nad menoj - ali - premagal me je.

Odgovoril bom na Vaš dopis.

Dvomim o tem.

AMTICHE BEKANTMACHUNGEN

Neuregelung des Kleinverkaufs von Tabakwaren

Für den Bereich des Wehrwirtschaftsbezirkes XVIII (das sind die Reichsgaue Salzburg, Steiermark, Kärnten und Tirol-Vorarlberg und mit Zustimmung der zuständigen Chefs der Zivilverwaltung auch für die Untersteiermark und die besetzten Gebiete und Krains) wird amtlich verlautbart: Mit Beginn der 38. Lebensmittelperiode am 10. Jänner 1944 gelangen neue Raucherkarten mit einer Gültigkeitsdauer von vier Wochen zur Ausgabe. Für die Zeit vom 1. bis 9. Jänner 1944 werden die Abschnitte VII bis XI der jetzigen Raucherkontrollkarte „M“ und VII bis IX der jetzigen Raucherkontrollkarte „F“ mit der Maßgabe für gültig erklärt, daß jeder dieser Abschnitte wie ein Doppelabschnitt entsprechend der geltenden Festmengen beliefert werden kann.

Der Reichsstatthalter — Landeswirtschaftsamt
für den Wehrwirtschaftsbezirk XVIII.

Stadtgemeinde Krainburg

Krainburg, 16. 12. 1943.

Ausstellung der Ursprungszeugnisse (Viehplässe)

Die bis her geltenden Runderlaßbestimmungen des C. d. Z. über die Ausstellung von Viehplässen wurden mit Wirkung vom 27. Mai 1943 aufgehoben. Der C. d. Z. hat daher mit Wirkung vom 27. Mai 1943 auf Grund des § 17 des Viehseuchengesetzes vom 26. Juni 1909 (RGBl. S. 519) und der §§ 16 bis 19 der Ausführungsvorschriften zum Viehseuchengesetz angeordnet, daß für die Einhufer, Rinder, Schafe, Ziegen und Schweine, die auf die Märkte oder öffentlichen Tierschauen gebracht werden, Ursprungszeugnisse beizubringen sind.

Von dieser Bestimmung ist das Schlacht- und Stechvieh ausgenommen, das auf Schlachtviehmärkte oder auf die von dem Viehwirtschaftsverband Kärnten errichteten Viehverteilungsstellen aufgetrieben wird.

Für diese Fälle ist kein Ursprungszeugnis notwendig. Die Gültigkeit der Ursprungszeugnisse ist auf 10 Tage festgesetzt. Die bisher üblichen Viehplässe werden künftig nicht mehr ausgestellt. Für die Ausstellung eines Ursprungszeugnisses ist eine Gebühr von RM 1.— zu entrichten.

Ich weise noch besonders darauf hin, daß Ursprungszeugnisse bei Verkauf und Überstellung von Rindern usw. in die Nachbargemeinden nach diesen Neubestimmungen entfallen.

Izdaja spričeval o izvoru (živinskih potnih listov)

Do sedaj veljavne določbe okrožnice šefa civilne uprave o izdajanju živinskih potnih listov, so bile z veljavo od dne 27. maja 1943. razveljavljene. Šef civ. uprave je torej z veljavo z dne 26. 6. 1909. (drž. zak. stran 519) in §§ 16 do 19 izvršilnih predpisov k zakonu o živinskih kugah, odredil, da je za kopitarje, goveda, ovce, koze in prašiče, ki se dovejo na trge ali na javno živinsko razstavo, doprinesli izpričevala o izvoru.

Od te odločbe je izvzeta klavna živina, ki se prižene na trge za klavno živino ali na živinska razdelilna mesta, ki jih odredi zveza o gospodarstvu z živino za Kärnten.

Za take primere ni potreba nikakih izpričeval o izvoru. Veljavnost izpričeval o izvoru je določena na 10 dni. Živinski potni listi, ki so bili dosedaj v navadi, se ne bodo več izstavljali. Za izdajo izpričeval o izvoru je plačati pristojbino RM 1.—.

Opozorjam še posebno na to, da izpričevala o izvoru pri prodaji ali premestitvi goveda itd. v sosedno občino po teh novih določilih odpadejo.

Der Bürgermeister

Nährmittel statt Kartoffeln

Das Landesernährungsamt Kärnten gibt für den Reichsgau Kärnten und als Referat Ernährung und Landwirtschaft des C d Z für die besetzten Gebiete Kärntens und Krains in Ergänzung seiner Bekanntmachung vom 11. 12. 1943 bekannt:

Die für die 56. Zuteilungsperiode vorgesehenen Einzelabschnitte des Sonderbezugsausweises behalten ihre Gültigkeit bis zum Ende der 57. Zuteilungsperiode.

Klagenfurt, den 20. 12. 1943.

Landesernährungsamt Kärnten

ZAHVALA

Vsem, ki so spremili mojega dragega preminulega soproga in očeta

Franza Krausa

v tako ogromnem številu na njegovi zadnji poti, mu poklonili toliko cvetja in mi v težkem času kakorkoli stali ob strani, izrekam najpriščnejšo zahvalo.

Abbing, 17. decembra 1943.

Zalujoča soproga Franziska,
hčerka Maria, zet Josef in vnukinja Jožica.

Moj nad vse dobri soprog, skrbni očka, gospod

Vinzenz Rüttschel,

komisar občine Woditz,

je nedavno, 9. decembra umrl in bil 13. decembra pokopan na pokopališču junakov v Krainburgu. Vsem, ki ste mi stali ob strani v najtežjih urah z tolažilno besedo, vsem darovalcem cvetja in vencev, Kreisleiterju Pilzu, pevcem in godbi — moja nasrčnejša zahvala.

Woditz, 18. XII. 1943.

Gustav, Venzel, Gretl, Franz, otroci.
Julie Rüttschel, soproga,

Die stärkenden

Magen- und
Verdauungstropfen

„Ledaufklärer“

wieder ernährt!

„Schubert“-Apotheke

Wien XII.

Giersberggasse 5

Inserirajte v našem listu!

ZAHVALA

V neizbežni usodi nam je kruta smrt ugrabila, komaj 36 let starega, mojega predragega soproga in ljubljenega atka gosp.

Rakefa Johanna

Tem potom se vsem, in vsakomur za izkazano sošalje pristržno zahvaljujemo. Posebno zahvalo pa izrekam elektrarni Schwarzendorf za prvo pomoč, kakor tudi prav vsem, ki so darovali cvetje in našega pokojnika spremili na zadnji poti.

Schwarzendorf, 18. decembra 1943.

Zalujoča soproga Cäcilia roj. Podbeuschek,
Johann in Sofia, otroka.

Richtigstellung

In der von 15. Dezember erschienenen Todesanzeige

Hans Galle

wurde der Name irrtümlich mit Hans Jalle angegeben.

V neizmerni žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da nas je nenadoma zapustila naša dobra mama, teta, sestra, gospa

Johanna Burger roj. Sajevec,

posestnica v Weisach,

stara 63 let.

Pogreb drage pokojnice bo v sredo dne 22. decembra 1943. ob 10 uri dopoldne iz hiše žalosti na pokopališče v St. Georgen.

Priporočamo jo v blag spomin in molitev.

Weisach v decembru 1943.

Vajenca za krznarsko obrt in šiviljo, študi ne prav dobro izurjeno, sprejem takoj. Rudolf Bertschitsch, Kürschner — Krainburg, Valvasorpl. 13. 2018-1

Službe išče

Krojaški pomočnik išče mesta. Sprejme tudi službo hišnika, sluge ali kaj primerne. Grem tudi v Kärnten. Cenj. ponudbe na K. B. Krainburg pod „Služba“. 2061-2

Odda v najem

Dvoje enosobnih stanovanj oddam ob železnici Domščale-Stein. Ponudbe na K. B. Klagenfurt pod „Takoj“. 1517-3

Sobo in kuhinjo oddam takoj mirnim ljudem. Milkovič Adam, Holm 56 bei Stein. 1518-3

Prodaj

Tobačno seme s popolnimi navodili za setev, pridelavo in pripravo za kajenje stalno razpoložljivo. Naročilo priložiti 4 RM. Ignaz Medved, Völkermarkt, Kärnten. 2054-6

Prodaj gramofon kovčeg in 7 plošč za 200 RM. Bogatai Julija, Wart 412 bei Krainburg. 2037-6

Prodaj ali zamenjam globok otroški voziček za žensko kolo. Naslov pri K. B. Krainburg pod „Dobro ohranjen“. 2106-6

Prodaj kravo 7 mesecev brejo — dobro mlekarico. Petermann, Wischnitz Göriach, Oberkrain 2112-6

Kupim

Išče se za nakup nekaj vagonov smrekovega, jelkovega, borovega lesa. 19. 24 in 26 mm, 8 do 17 cm, paralelno ali konično, 12 žage ali trgovine vseh kakovostnih razredih. Visoka stopnja nujnosti. Ponudbe na Hans Irnanger, Holzgroßhandel, Klagenfurt, Völkermarkt Straße, Bahnübersetzung, 1083 7. 1493-15

Išče se za nakup nekaj vagonov smrekovega, jelkovega, borovega lesa. 19. 24 in 26 mm, 8 do 17 cm, paralelno ali konično, 12 žage ali trgovine vseh kakovostnih razredih. Visoka stopnja nujnosti. Ponudbe na Hans Irnanger, Holzgroßhandel, Klagenfurt, Völkermarkt Straße, Bahnübersetzung, 1083 7. 1493-15

Išče se za nakup nekaj vagonov smrekovega, jelkovega, borovega lesa. 19. 24 in 26 mm, 8 do 17 cm, paralelno ali konično, 12 žage ali trgovine vseh kakovostnih razredih. Visoka stopnja nujnosti. Ponudbe na Hans Irnanger, Holzgroßhandel, Klagenfurt, Völkermarkt Straße, Bahnübersetzung, 1083 7. 1493-15

Išče se za nakup nekaj vagonov smrekovega, jelkovega, borovega lesa. 19. 24 in 26 mm, 8 do 17 cm, paralelno ali konično, 12 žage ali trgovine vseh kakovostnih razredih. Visoka stopnja nujnosti. Ponudbe na Hans Irnanger, Holzgroßhandel, Klagenfurt, Völkermarkt Straße, Bahnübersetzung, 1083 7. 1493-15

Išče se za nakup nekaj vagonov smrekovega, jelkovega, borovega lesa. 19. 24 in 26 mm, 8 do 17 cm, paralelno ali konično, 12 žage ali trgovine vseh kakovostnih razredih. Visoka stopnja nujnosti. Ponudbe na Hans Irnanger, Holzgroßhandel, Klagenfurt, Völkermarkt Straße, Bahnübersetzung, 1083 7. 1493-15

Išče se za nakup nekaj vagonov smrekovega, jelkovega, borovega lesa. 19. 24 in 26 mm, 8 do 17 cm, paralelno ali konično, 12 žage ali trgovine vseh kakovostnih razredih. Visoka stopnja nujnosti. Ponudbe na Hans Irnanger, Holzgroßhandel, Klagenfurt, Völkermarkt Straße, Bahnübersetzung, 1083 7. 1493-15

Išče se za nakup nekaj vagonov smrekovega, jelkovega, borovega lesa. 19. 24 in 26 mm, 8 do 17 cm, paralelno ali konično, 12 žage ali trgovine vseh kakovostnih razredih. Visoka stopnja nujnosti. Ponudbe na Hans Irnanger, Holzgroßhandel, Klagenfurt, Völkermarkt Straße, Bahnübersetzung, 1083 7. 1493-15

Išče se za nakup nekaj vagonov smrekovega, jelkovega, borovega lesa. 19. 24 in 26 mm, 8 do 17 cm, paralelno ali konično, 12 žage ali trgovine vseh kakovostnih razredih. Visoka stopnja nujnosti. Ponudbe na Hans Irnanger, Holzgroßhandel, Klagenfurt, Völkermarkt Straße, Bahnübersetzung, 1083 7. 1493-15

Išče se za nakup nekaj vagonov smrekovega, jelkovega, borovega lesa. 19. 24 in 26 mm, 8 do 17 cm, paralelno ali konično, 12 žage ali trgovine vseh kakovostnih razredih. Visoka stopnja nujnosti. Ponudbe na Hans Irnanger, Holzgroßhandel, Klagenfurt, Völkermarkt Straße, Bahnübersetzung, 1083 7. 1493-15

Išče se za nakup nekaj vagonov smrekovega, jelkovega, borovega lesa. 19. 24 in 26 mm, 8 do 17 cm, paralelno ali konično, 12 žage ali trgovine vseh kakovostnih razredih. Visoka stopnja nujnosti. Ponudbe na Hans Irnanger, Holzgroßhandel, Klagenfurt, Völkermarkt Straße, Bahnübersetzung, 1083 7. 1493-15

Išče se za nakup nekaj vagonov smrekovega, jelkovega, borovega lesa. 19. 24 in 26 mm, 8 do 17 cm, paralelno ali konično, 12 žage ali trgovine vseh kakovostnih razredih. Visoka stopnja nujnosti. Ponudbe na Hans Irnanger, Holzgroßhandel, Klagenfurt, Völkermarkt Straße, Bahnübersetzung, 1083 7. 1493-15

Išče se za nakup nekaj vagonov smrekovega, jelkovega, borovega lesa. 19. 24 in 26 mm, 8 do 17 cm, paralelno ali konično, 12 žage ali trgovine vseh kakovostnih razredih. Visoka stopnja nujnosti. Ponudbe na Hans Irnanger, Holzgroßhandel, Klagenfurt, Völkermarkt Straße, Bahnübersetzung, 1083 7. 1493-15

Išče se za nakup nekaj vagonov smrekovega, jelkovega, borovega lesa. 19. 24 in 26 mm, 8 do 17 cm, paralelno ali konično, 12 žage ali trgovine vseh kakovostnih razredih. Visoka stopnja nujnosti. Ponudbe na Hans Irnanger, Holzgroßhandel, Klagenfurt, Völkermarkt Straße, Bahnübersetzung, 1083 7. 1493-15

Išče se za nakup nekaj vagonov smrekovega, jelkovega, borovega lesa. 19. 24 in 26 mm, 8 do 17 cm, paralelno ali konično, 12 žage ali trgovine vseh kakovostnih razredih. Visoka stopnja nujnosti. Ponudbe na Hans Irnanger, Holzgroßhandel, Klagenfurt, Völkermarkt Straße, Bahnübersetzung, 1083 7. 1493-15

Kitaro, srednje, lepo in dobro ohranjeno, čisti zvok, kakor tudi šolo za kitaro, ter tamburaški prvi brač kupim. Michael, upokojenec, Radomel 3, Stein. 2094-7

Službe išče

Kupim pisalni stroj. Ponudbe na K. B. Krainburg pod „Eventuelna menjava“ 2099-7

Kupim prizma daljnogled. Zwenkel, Lauf. 75. 2069-7

Kupim citre koncertne. Jeraj Bartholomäus, Seebach 10, Flödnig. 2067-7

Kupim visoki navadni pisalni stroj v dobrem stanju. Ponudbe na K. B. Krainburg pod 2074-7

Kupim elektromotor 4½ do 7 Ph. Ponudbe na K. B. Krainburg pod 2025-7

Kupim dobro ohranjene knjige „Karl Maya“ celotno izdajo ali posamezne. Naslov pri K. B. Krainburg pod št. 2102-7

Kupim dobro ohranjen harmoniko. Posludbe na K. B. Botim obročem Ker sem vojak in je ura zame dragocen spomin, prosim najditelja, da uro vrne proti visoki nagradi na K. B. Krainburg pod šifro „Aviatik“. 2118-22

Kupim gepelj ali mlatilnico ali dam zanj plemenico (svinjo za rejo). Ponudbe na K. B. Krainburg pod št. 2070-15

Kupim gepelj ali mlatilnico ali dam zanj plemenico (svinjo za rejo). Ponudbe na K. B. Krainburg pod št. 2070-15

Kupim gepelj ali mlatilnico ali dam zanj plemenico (svinjo za rejo). Ponudbe na K. B. Krainburg pod št. 2070-15

Kupim gepelj ali mlatilnico ali dam zanj plemenico (svinjo za rejo). Ponudbe na K. B. Krainburg pod št. 2070-15

Kupim gepelj ali mlatilnico ali dam zanj plemenico (svinjo za rejo). Ponudbe na K. B. Krainburg pod št. 2070-15

Kupim gepelj ali mlatilnico ali dam zanj plemenico (svinjo za rejo). Ponudbe na K. B. Krainburg pod št. 2070-15

Kupim gepelj ali mlatilnico ali dam zanj plemenico (svinjo za rejo). Ponudbe na K. B. Krainburg pod št. 2070-15

Kupim gepelj ali mlatilnico ali dam zanj plemenico (svinjo za rejo). Ponudbe na K. B. Krainburg pod št. 2070-15

Kupim gepelj ali mlatilnico ali dam zanj plemenico (svinjo za rejo). Ponudbe na K. B. Krainburg pod št. 2070-15

Kupim gepelj ali mlatilnico ali dam zanj plemenico (svinjo za rejo). Ponudbe na K. B. Krainburg pod št. 2070-15

Kupim gepelj ali mlatilnico ali dam zanj plemenico (svinjo za rejo). Ponudbe na K. B. Krainburg pod št. 2070-15

Kupim gepelj ali mlatilnico ali dam zanj plemenico (svinjo za rejo). Ponudbe na K. B. Krainburg pod št. 2070-15

Kupim gepelj ali mlatilnico ali dam zanj plemenico (svinjo za rejo). Ponudbe na K. B. Krainburg pod št. 2070-15

Kupim gepelj ali mlatilnico ali dam zanj plemenico (svinjo za rejo). Ponudbe na K. B. Krainburg pod št. 2070-15

Kupim gepelj ali mlatilnico ali dam zanj plemenico (svinjo za rejo). Ponudbe na K. B. Krainburg pod št. 2070-15

Kupim gepelj ali mlatilnico ali dam zanj plemenico (svinjo za rejo). Ponudbe na K. B. Krainburg pod št. 2070-15

Izgnubljeno

Prejšnji teden sem v vlak Podnart - Krainburg zgubil listnico s tobačnimi kartami in cca 355 RM gotovine. Najditelja prosim, da najdeno denarnico z vsebino vred odda proti visoki nagradi na K. B. Krainburg. 2059-22

V soboto 18. decembra proti večeru sem na cesti od pošte Krainburg do Oberfeisting izgubil listnico z cirka 230 RM gotovine, Kennkarto, tobačne karte, občinsko legitimacijo in drugo. Ker sem ubog državni namestnik, prosim poštenega najditelja, da najdeno reči proti izredni nagradi odda na naslov legitimacije ali na K. B. Krainburg. 2115-22

V soboto, dne 18. dec. sem v Krainburgu izgubil na poti do železniške postaje zlato zapleteno uro z zlatim obročem Ker sem vojak in je ura zame dragocen spomin, prosim najditelja, da uro vrne proti visoki nagradi na K. B. Krainburg pod šifro „Aviatik“. 2118-22

Siva usnjena rokavica z roza volneno podlogo, izgubljena dne 18. dec. od mlekarne v Circhah do hotela „Alte Post“, naj se proti nagradi vrne na K. B. ali na Sawekrafft-Bauleitung, Am Hang Nr 30. 2119-22

V sredo dopoldne dne 15. 12. sem izgubila modro volneno jopico od Georgen do Michelstetten. Pošten najditelj naj jo proti dobri nagradi odda na K. B. Krainburg. 2105-22

V ponedeljek, dne 6. 12. sem izgubil v bližini Parkhotela bel plašč z usnjenimi rokavicami v žepu. Najditelja prosim, da ga proti nagradi vrne na Wrenz Matko, Postheim, Retschitz 94, Veldes. 2105-22

Razno
Cevlje, damsko in moške (Strabenschuhe) na Bezugschein I. izdeluje po meri Maria Peklenik, Krainburg, Bergstraße 15. 1404-23

Raznašalci K. B. Naročite takoj „Hišni koledar za l. 1944.“ in kasirajte po običajni ceni. Naročnino je plačati naprej pri K. B. Krainburg, kjer se dobe po novem letu tudi koledarji Geschäftsstelle, Krainburg. 2172-23

Za odgovore na oglašene potreba vedno priložiti znamko za odgovor. Če ročaj vprašanja, kjer ni plačan odgovor, v kol.

Kmečko dekle, staro 20 let, v ljubezni neizkušeno, želi dopisovati z mlado dečkom od 20 do 26 let, ki bi mi lajšal osamljeno življenje. Dopise na K. B. Krainburg pod „Josefina“ 2079-20.

Kmečko dekle, staro 20 let, v ljubezni neizkušeno, želi dopisovati z mlado dečkom od 20 do 26 let, ki bi mi lajšal osamljeno življenje. Dopise na K. B. Krainburg pod „Josefina“ 2079-20.

Kmečko dekle, staro 20 let, v ljubezni neizkušeno, želi dopisovati z mlado dečkom od 20 do 26 let, ki bi mi lajšal osamljeno življenje. Dopise na K. B. Krainburg pod „Josefina“ 2079-20.

Kmečko dekle, staro 20 let, v ljubezni neizkušeno, želi dopisovati z mlado dečkom od 20 do 26 let, ki bi mi lajšal osamljeno življenje. Dopise na K. B. Krainburg pod „Josefina“ 2079-20.

Kmečko dekle, staro 20 let, v ljubezni neizkušeno, želi dopisovati z mlado dečkom od 20 do 26 let, ki bi mi lajšal osamljeno življenje. Dopise na K. B. Krainburg pod „Josefina“ 2079-20.

Kmečko dekle, staro 20 let, v ljubezni neizkušeno, želi dopisovati z mlado dečkom od 20 do 26 let, ki bi mi lajšal osamljeno življenje. Dopise na K. B. Krainburg pod „Josefina“ 2079-20.

Kmečko dekle, staro 20 let, v ljubezni neizkušeno, želi dopisovati z mlado dečkom od 20 do 26 let, ki bi mi lajšal osamljeno življenje. Dopise na K. B. Krainburg pod „Josefina“ 2079-20.

Kmečko dekle, staro 20 let, v ljubezni neizkušeno, želi dopisovati z mlado dečkom od 20 do 26 let, ki bi mi lajšal osamljeno življenje. Dopise na K. B. Krainburg pod „Josefina“ 2079-20.

Kmečko dekle, staro 20 let, v ljubezni neizkušeno, želi dopisovati z mlado dečkom od 20 do 26 let, ki bi mi lajšal osamljeno življenje. Dopise na K. B. Krainburg pod „Josefina“ 2079-20.

Kmečko dekle, staro 20 let, v ljubezni neizkušeno, želi dopisovati z mlado dečkom od 20 do 26 let, ki bi mi lajšal osamljeno življenje. Dopise na K. B. Krainburg pod „Josefina“ 2079-20.

Kmečko dekle, staro 20 let, v ljubezni neizkušeno, želi dopisovati z mlado dečkom od 20 do 26 let, ki bi mi lajšal osamljeno življenje. Dopise na K. B. Krainburg pod „Josefina“ 2079-20.

Kmečko dekle, staro 20 let, v ljubezni neizkušeno, želi dopisovati z mlado dečkom od 20 do 26 let, ki bi mi lajšal osamljeno življenje. Dopise na K. B. Krainburg pod „Josefina“ 2079-20.

Kmečko dekle, staro 20 let, v ljubezni neizkušeno, želi dopisovati z mlado dečkom od 20 do 26 let, ki bi mi lajšal osamljeno življenje. Dopise na K. B. Krainburg pod „Josefina“ 2079-20.

Kmečko dekle, staro 20 let, v ljubezni neizkušeno, želi dopisovati z mlado dečkom od 20 do 26 let, ki bi mi lajšal osamljeno življenje. Dopise na K. B. Krainburg pod „Josefina“ 2079-20.

Kmečko dekle, staro 20 let, v ljubezni neizkušeno, želi dopisovati z mlado dečkom od 20 do 26 let, ki bi mi lajšal osamljeno življenje. Dopise na K. B. Krainburg pod „Josefina“ 2079-20.